

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 10 rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Hustedové a přísedících JUDr. Ivany Reguly Matějů a Dáši Pokorné ve věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted]
bytem
zastoupený advokátem Prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, CSc.
sídlem Pobřežní 370/4, 186 00 Praha 8 - Karlín

proti
žalované: **Městská část Praha 10, IČO 00063941**
sídlem Vinohradská 3218/169, 100 00 Praha - Strašnice
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Patrikem Frkem
sídlem Ohradské náměstí 1628/7B, 155 00 Praha 5 - Stodůlky

pro na určení, že pracovní poměr trvá

takto:

- I. Zamítá se žaloba, na základě níž aby se určovalo, že pracovní poměr žalobce založený jmenováním ze dne 27.11.2002 u žalované trvá.
- II. Určuje se, že rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením pracovního poměru dle § 55 odst. 1 písm. zák. práci učiněné vůči žalobci dopisem ze dne 28.4.2020 je neplatné
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Tereza Patzeltová

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 15.5.2020 domáhal alternativního petitu určení trvání pracovního poměru u žalované, jakož i určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 28.4.2020. Svůj návrh odůvodnil tím, že byl jmenován do funkce tajemníka žalované dne 27.11.2002 a dne 12.7.2019 včetně doplnění dne 23.7.2019 a 28.8.2019 starostka městské části Praha 10 požádala o předchozí souhlas Magistrát hlavního města Prahy. Souhlas byl dán dne 25.9.2019. Žalobce pak byl dne 25.9.2019 odvolán z funkce tajemníka, s čímž žalobce nesouhlasil a podal žalobu na určení neplatnosti odvolání tajemníka z funkce. Žalovaná dne 6.11.2019/doručením žalobci dne 8.11.2019/ nabídla žalobci pracovní pozici referenta referátu speciálních kontrolních činností oddělení kontrolního odboru živnostenského úřadu žalované a žalobce tuto pozici odmítl dne 13.11.2019. Žalobce převzal dne 22.11.2019 výpověď z organizačních důvodů a téhož dne sdělil, že trvá, aby byl dále zaměstnán, neboť jak odvolání, tak i výpověď shledává neplatným. Žalobce se u zdejšího soudu domáhá rovněž určení neplatnosti výpovědi. Dne 29.4.2020 byla právnímu zástupci žalobce předložena listina "okamžité zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem", který téhož dne oznámil, že okamžité zrušení pracovního poměru shledává neplatným právním jednáním a uvedl, že trvá na dalším zaměstnávání. Žalobce namítal, že okamžité zrušení pracovního poměru nebylo doručeno žalobci do vlastních rukou, má za to, že pokud nebylo řádně doručeno, neexistuje a je nutné na ně hledět, jako by nikdy nebylo učiněno, tj. že se jedná o zdánlivé jednání / R NS ČR 21Cdo 630/2015/. Žalobce se tedy o doručení okamžitého zrušení pracovního poměru dozvěděl zprostředkovaně a má za to, že postup pro doručení do vlastních rukou nebyl splněn a na uvedené jednání je pro tuto vadu zdánlivé. Pro případ, že by soud zdánlivost neshledal, namítá uplynutí prekluzivních lhůt stanovených v ust. § 58 odst. 1 zák. práce, kde je uvedena dvouměsíční lhůta subjektivní a jednorozhodná objektivní. Žalobce měl porušit své pracovní povinnosti údajným porušením ochrany osobních údajů souvisejícím s činností pana [REDAKCE]. Tedy o těchto skutečnostech žalovaná věděla nejméně od 28.8.2019 a v okamžitém zrušení pracovního poměru použila stejný důvod jako v odvolání žalobce z pozice tajemníka. Zpracování znaleckého posudku na určení počátku běhu prekluzivní lhůty nic nemění. Činnost [REDAKCE] pro žalovanou byla vykonávána na základě uzavřené dohody o pracovní činnosti práci vymezenou jako „tvorba elektronické databáze organizačního systému v rámci implementace z.č. 111/2009Sb. o základních registrech v období od 1.5.2016 do 31.12.2018 a u [REDAKCE] od 1.5.2016 do 31.12.2016 na činnost konzultační a koncepční činnosti v oblasti personálního managementu v závaznosti na systémy eGovermentu. Hlavním účelem spolupráce bylo vytvoření personální databáze. Činnost [REDAKCE] byla ukončena na konci roku 2018 a v roce 2019 pouze agenda byla předána zaměstnancům personálního oddělení, e-govermentu a ICT, jednalo se o pomoc bez nároku na odměnu. [REDAKCE] měli uzavřenou dohodu o mlčenlivosti, kdy jejich povinnost platí i po skončení dohody o pracovní činnosti. Uvedení jména, příjmení a popis pracovní činnosti ve veřejné správě jsou veřejně dostupné údaje a jejich zpřístupněním nemůže dojít k porušení právních předpisů. Žalobce nakládal s prostředky vysoce hospodárně, kdy na jejich práci ušetřil, když smluvená odměna činila 250,-Kč/hod, která je mnohonásobně pod tržní cenou práce IT specialisty. Znalecký posudek posuzoval pouze výsledný produkt, tj. software samotný, bez ocenění analýzy, rešerže a rozsáhlé přípravy, která tomu předcházela. Žalobce veškerou spolupráci a komunikaci s [REDAKCE] prováděl v souladu s organizačním řádem, tj. zapojení i personální a mzdové agendy. Žalobce namítá účelovost okamžitého zrušení pracovního poměru, který vyplývá již ze samotného obsahu uvedeného v úvodu. „Při vědomí těchto skutečností, zejména pak s ohledem na právní jistotu zúčastněných uplynutí prekluzivních lhůt, jsme nuceni učinit následující právní jednání, a to zejména pro případ, že by bylo soudem případně určeno, že váš pracovní poměr trvá, resp. odvolání z funkce tajemníka bylo neplatné. Institut okamžitého zrušení pracovního poměru neslouží jako pojistka, má se jednat o výjimečný stav, kdy nelze spravedlivě požadovat po

zaměstnavateli, aby zaměstnance zaměstnával až do uplynutí výpovědní doby. Rovněž okamžité zrušení pracovního poměru nebylo projednáno s odborovou organizací dle § 61 odst. 1 zák. práce. Žalobce se rovněž pozastavuje nad zvláštním zacházením, kdy u žalované působil na pozici bezmála dvacet let a za celou jeho kariéru se takového jednání nestalo.

2. Žalovaná s žalobou nesouhlasila, jakož podala i námitku podjatosti soudce. Ve svém písemném podání ze dne 3.7.2020 uvedla, že okamžité zrušení pracovního poměru bylo nejdříve doručováno žalobci dne 28.4.2020 v bytě žalobce, avšak neúspěšně, proto bylo doručováno prostřednictvím České pošty, a.s., zásilka byla žalobci oznámena dne 30.4.2020, která byla na poště uložena do 14.5.2020. Zásilka byla uložena na dobu 10 dnů a z uvedeného vyplývá, že dnem 10.5.2020 se zásilka obsahující okamžité zrušení pracovního poměru považuje za doručenou. Právní zástupce žalobce se u žalované prezentoval plnou mocí, kterou mu žalobce udělil dne 7.8.2019 a žalovaná vycházela z toho, že žalobce zmocnil svého právního zástupce na všechna jednání se zaměstnavatelem. Žalovaná strana potvrdila, že žalobce u žalované byl zaměstnán na pozici tajemníka na základě jmenování ze dne 27.11.2002 a že byl žalobce z pozice dne 25.9.2019 odvolán a že mu byla dne 8.11.2019 učiněna nabídka na novou pozici, kterou odmítl a že dne 22.11.2019 převzal výpověď z pracovního poměru a ohledně těchto neplatností se vede u zdejšího soudu řízení. Rovněž potvrdil, že s ohledem na právní jistotu zúčastněných a plynutí prekluzivních lhůt, byla žalovaná nucena učinit právní jednání spočívající v okamžitém zrušení pracovního poměru pro zvlášť hrubé porušení povinností. Důvody spatřuje v tom, že žalobce byl jediným hodnotitelem zaměstnanců [redacted], kteří vykonávali práci na základě dohody o pracovní činnosti a jejich výkazy práce schvaloval pouze on. Po ukončení písemných dohod žalobce připustil na základě pouhé ústní dohody jim přístup do databáze, její správu a podporu, což potvrdil v interním sdělení ze dne 21.8.2019. Žalobce byl odpovědný za ochranu osobních údajů zaměstnanců žalované, umožnil třetím osobám přístup k osobním údajům zaměstnanců žalované a zvýšil bezpečnostní riziko, kdy pouze na základě ústní dohody umožnil spravovat interní databázi v majetku žalované. S ohledem na závažné pochybení žalovaná zadala vypracování znaleckého posudku, jehož závěry potvrzují porušení právních předpisů ze stran žalobce, a to že v období od 1.1.2019 bylo ze strany [redacted] neoprávněně zasahováno do předmětného softwaru. Rozsah jejich vykázané činnosti je výrazně vyšší než by byla odhadovaná časová náročnost. Poslední činnosti [redacted] provedené jsou ze dnů 5.6.2019 a 19.6.2019, i když již nebyly vykazovány. Z toho vyplývá, že žalobcem podepisované výkazy práce evidentně neodpovídali skutečnosti a byly nadhodnocené, ve znaleckém posudku je uveden odhad 376,7 hodin, dle příkazů k vyplacení vyplývá 1944 hodin při ceně 250 Kč/hod. Žalovaná tedy u žalobce shledává porušení zákona a to § 16/1 písm. b, § 16 odst. 2 písm. a/ a c/ z.č. 312/2002Sb. a § 302 písm. a/, písm. f/ a písm. e/ zákoníku práce. Žalovaná uvádí, že okamžité zrušení pracovního poměru projednala dne 28.4.2020 s odborovou organizací, jakož i byla splněna dvouměsíční lhůta pro okamžité zrušení pracovního poměru, tj. podala je ve lhůtě do dvou měsíců ode dne, kdy se o důvodech pro okamžité zrušení pracovního poměru dozvěděla. Má za to, že v okamžitém zrušení pracovního poměru jde o zvlášť hrubé porušení pracovních povinností, tj. že [redacted] přistupovali k serverům žalované bez právního důvodu a především z důvodu podstatného nadhodnocení odpracovaných hodin, tj. z důvodu majetkové škody žalované, která byla zjištěna až vypracováním znaleckým posudkem, který byl podán dne 30.3.2020.

3. O námitce podjatosti soudce bylo rozhodnuto usnesením odvolacího soudu čj. 1Nc 2376/2020-234 ze dne 7.10.2020 tak, že soudkyně z rozhodování není vyloučena. Následně s ohledem na probíhající řízení ohledně určení neplatnosti odvolání a neplatnosti výpovědi z organizačních důvodů bylo řízení přerušeno usnesením zdejšího soudu čj. 16 C 105/2020-241 ze dne 5.11.2020, které bylo zrušeno usnesením 16C 105/2020-247 ze dne 25.6.2025.

4. K výzvě soudu žalobce doplnil tvrzení ohledně naléhavého právního zájmu podáním dne 28.7.2025. Odkazoval se na rozsudek Nejvyššího soudu 30Cdo 85/2008, 30 Cdo 620/2008, kdy je třeba zajistit právní jistotu. Je třeba najisto postavit řádné doručení rozvazovacího právního jednání vedoucího ke skončení pracovního poměru, tedy pokud by nebylo doručeno, neexistuje. Ohledně okamžitého pracovního poměru dodal, že žalovaná k němu přistoupila až více než půl roku poté, co žalobce ve funkci tajemníka nepůsobil. V sérii žalob na určení neplatnosti odvolání z funkce tajemníka, neplatné rozvázání pracovního poměru výpovědí a neplatnosti rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením žalobce spatřuje jediný prostředek, kterým může očistit svoji dobrou pověst. Kauza byla veřejně propírána, byla mediálně sledovaná a žalobce byl zdiskreditován v dalším kariérním postupu, kdy neplatné odvolání jej znevýhodňovalo při hledání nového zaměstnání.

5. Při jednání dne 16.9.2025 se soud pokusil o smírné vyřešení sporu, avšak bezúspěšně a seznámil účastníky s tím, že se dle jeho názoru nejedná o alternativní petit, ale dva nároky stojící vedle sebe. Při jednání dne 14.10.2025 byly provedeny důkazy prokazující tvrzení žalobce jmenování do funkce tajemníka z 27.11.2002 čj. KS/109/2002, žádost o souhlas s doplněním z 12.7.2019, 23.7., 28.8. a 10.9.2019 souhlas Magistrátu z 24.9.2019, odvolání z funkce tajemníka z 25.9.2019, spis zdejšího soudu 16C 220/2019, zejména rozsudek 9.6.2025, a oznámení zaměstnance o trvání na dalším zaměstnávání z 29.4.2020. V okamžitém zrušení pracovního poměru z 28.4.2020, které je šestistránkové, je popsán stav, takže na straně 5 je uvedeno, že „*výše uvedeným jednáním, zejména nezákonné zpřístupnění softwaru zaměstnavatele, neoprávněným třetím osobám, umožnění spravovat a zasahovat do tohoto softwaru neoprávněným třetím osobám, umožnění přístupu k osobním údajům neoprávněným třetím osobám, schvalování nepravdivých výkazů a s tím související přímá majetková újma na úkor zaměstnavatele jsou vyhodnocena jako zvlášť hrubé porušení povinností vyplývajících z právních předpisů.*“ Další navrhované důkazy pro jejich nadbytečnost při zachování zásady rychlosti a hospodárnosti řízení soud nepřipustil za použití § 132 o.s.ř.

6. Na tento případ se vztahují níže uvedené právní předpisy:

Dle § 48 odst. 1 zák. práce může být pracovní poměr rozvázán jen a) dohodou, b) výpovědí, c) okamžitým zrušením, d) zrušením ve zkušební době. Podle § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce může zaměstnavatel výjimečně pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy, porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem. Dle ust. § 58 odst. 1 zákoníku práce ve znění č. 32/2019 Sb. účinného v době podání okamžitého zrušení pracovního poměru: „Pro porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci nebo z důvodu, pro který je možné okamžitě zrušit pracovní poměr, může dát zaměstnavatel zaměstnanci výpověď nebo s ním okamžitě zrušit pracovní poměr pouze do 2 měsíců ode dne, kdy se o důvodu k výpovědi nebo k okamžitému zrušení pracovního poměru dověděl, a pro porušení povinností vyplývajících z pracovního poměru v cizině do 2 měsíců po jeho návratu z ciziny, nejpozději však vždy do 1 roku ode dne, kdy důvod k výpovědi nebo k okamžitému zrušení pracovního poměru vznikl.“ Podle § 60 zák. práce v okamžitém zrušení pracovního poměru musí zaměstnavatel i zaměstnanec skutkově vymezit jeho důvod tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným. Uvedený důvod nesmí být dodatečně měněn. Okamžité zrušení pracovního poměru musí být písemné, jinak se k němu nepřihlíží. S ohledem na výše uvedené končí pracovní poměr v důsledku jeho okamžitého zrušení dnem, kdy bylo toto jednostranné právní jednání doručeno druhému účastníku (zaměstnanci). Nebylo-li okamžité zrušení pracovního poměru řádně doručeno, pak se k němu dle § 60 zák. práce nepřihlíží.

Dle ust. § 334 odst. 1 zákoníku práce „Písemnosti týkající se vzniku, změn a skončení pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, odvolání z pracovního místa vedoucího zaměstnance, důležité písemnosti týkající se odměňování, jimiž jsou mzdový výměr (§ 113 odst. 4) nebo platový výměr (§ 136) a záznam o porušení režimu dočasně práce neschopného

pojištěnce (dále jen "písemnost"), musí být doručeny zaměstnanci do vlastních rukou.“ Odstavec druhý stanoví prioritizaci způsobů doručení: „Písemnost doručuje zaměstnavatel zaměstnanci do vlastních rukou na pracovišti, v jeho bytě nebo kdekoli bude zastižen anebo prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací; není-li to možné, může zaměstnavatel písemnost doručit prostřednictvím provozovatele poštovních služeb / § 336 odst. 3/ nebo prostřednictvím datové schránky.“

Podle ustanovení § 336 odst. 3 zák. práce nebyl-li zaměstnanec, kterému má být písemnost doručena prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, zastižen, uloží se písemnost v provozovně provozovatele poštovních služeb nebo u obecního úřadu. Zaměstnanec se vyzve písemným oznámením o neúspěšném doručení písemnosti, aby si uloženou písemnost do 10 pracovních dnů vyzvedl; zároveň se mu sdělí, kde, od kterého dne a v kterou dobu si může písemnost vyzvednout. V oznámení podle věty druhé musí být zaměstnanec rovněž poučen o následcích odmítnutí převzetí písemnosti nebo neposkytnutí součinnosti nezbytné k doručení písemnosti.

Podle ustanovení § 336 odst. 4 zák. práce povinnost zaměstnavatele doručit písemnost je splněna, jakmile zaměstnanec písemnost převezme. Jestliže si zaměstnanec uloženou písemnost (odstavec 3) nevyzvedne do 10 pracovních dnů, považuje se za doručenu posledním dnem této lhůty; tato nedoručená písemnost se odesílajícímu zaměstnavateli vrátí.

Dle souladu s ust. § 61 odst. 1 zákoníku práce je zaměstnavatel povinen výpověď nebo okamžité zrušení pracovního poměru předem projednat s odborovou organizací. Dle ust. § 8a a § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, podle nichž jsou jméno a příjmení zaměstnanců orgánů veřejné správy a popis jejich pracovní činnosti údaji veřejně dostupnými. Dle § 80 o.s.ř. lze na určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem.

7.Na základě výše uvedeného má soud za prokázaný skutkový stav, že žalobce byl u žalovaného zaměstnán na pozici tajemníka, ze které byl odvolán, byla mu rovněž doručena výpověď z pracovního poměru pro nadbytečnost, jakož i okamžité zrušení pracovního poměru, které se dostalo do dispozice jeho vědomí. Žalovaná se snažila žalobci je doručit nejdříve v místě bydliště dne 28.4.2020, což není důkazně prokázáno, prokázání doručení tedy zůstalo pouze v pozici tvrzení. Následně žalovaná okamžité zrušení pracovního poměru doručila právnímu zástupci žalobce dne 29.4.2020, který téhož dne uzavřel s žalobcem plnou moc a téhož dne napsal žalované nesouhlas. Následně ještě dne 30.4.2020 použila poštovní služby na adresu žalobce shodné s adresou uvedené v žalobě, což dokládá doručka. Z citovaných ustanovení vyplývá, že nebyl-li zaměstnanec doručovatelem zastižen v místě bydliště a písemnost byla při současném zanechání výzvy k jejímu vyzvednutí uložena u provozovatele poštovních služeb nebo u obecního úřadu, nastávají účinky doručení v okamžiku vyzvednutí písemnosti zaměstnancem, k němuž došlo v době 10 pracovních dnů od jejího uložení, nebo – za předpokladu, že písemné oznámení o výzvě k vyzvednutí zásilky obsahovalo všechny zákonem stanovené náležitosti – desátým pracovním dnem následujícím po dni, v němž byla uložena poštovní zásilka připravena pro zaměstnance k vyzvednutí / 21Cdo 2697/2022/.Vzhledem k tomu, že žalovaná žalobci okamžité zrušení pracovního poměru doručovala všemi možnými prostředky, zejm. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, jakož i doručila i právnímu zástupci žalobce dne 29.4.2020, kdy ve stejný den je uzavřena plná moc, který okamžitě reagoval a vyjádřil s okamžitým zrušením pracovního poměru nesouhlas, a to jak písemně 29.4.2020, tak i podáním včasné žaloby 15.5.2020 (§ 72 ZP), má soud za to, že okamžité zrušení pracovního poměru bylo žalobci řádně doručeno a nejedná se o zdánlivé jednání. Soud se proto zabýval jak běhu prekluzivních lhůt, tak i obsahem vytčeného hrubého porušení pracovních povinností.

8.V ust. §58 odst. 1 zák. práce je upravena dvoutříměsíční subjektivní lhůta a jednoroční objektivní lhůta s tím, že pokud marně uběhne subjektivní lhůta nelze ji nahrazovat objektivní. Znamená

to, že pokud žalovaná věděla, kdo a jakým způsobem hrubě porušil své povinnosti, je třeba okamžité zrušení pracovního poměru vydat a doručit zaměstnanci do dvou měsíců. Subjektivní lhůta v trvání dvou měsíců se odvíjí od vědomosti zaměstnavatele o skutečnostech rozhodných pro použití tohoto výpovědního důvodu. Pro určení počátku běhu subjektivní lhůty není významné, kdy zaměstnavatel důvod pro tento druh výpovědi nebo okamžité zrušení pracovního poměru zjistil (získal jistotu v běžném slova smyslu), postačuje, aby získal vědomost (dověděl se) o skutečnostech, s nimiž zákon možnost rozvázání pracovního poměru tímto způsobem spojuje. Subjektivní lhůta tak začíná plynout ode dne, kdy se o důvodu pro rozvázání pracovního poměru tímto způsobem prokazatelně (skutečně) dověděl (srov. SoJ 75/1998, NS [21 Cdo 4837/2010](#)). Prekluze je upravena v ust. § 654 z.č. 89/2012Sb. občanského zákona, jakož i v ust. § 330 ve spojení s§ 58 odst. 1 zák. práce. Uplynutím i jen jedné z lhůt zaniká právo pro rozvázání pracovního poměru jednostranným jednáním. Soud má za to, že žalovaná o důvodu uvedeném v okamžitém zrušení pracovního poměru věděla nejméně od 28.8.2019, kdy tento důvod zmínila v žádosti adresované pověřené ředitelce Magistrátu hlavního města Prahy o předchozí souhlas s odvoláním tajemníka. Pokud se žalovaná odkazuje na způsobení majetkové škody nadhodnocením ocenění práce vyplacené ~~zpracováním~~, což bylo doloženo znaleckým posudkem, tak soud s počátkem běhu subjektivní lhůty odvozené od dodání znaleckého posudku nesouhlasí. Znalecký posudek se vyjadřuje pouze k možné časové náročnosti odvedené práce, aniž by porovnal cenu dodaného díla s jinými možnými subjekty, kteří by v místě a čase tuto práci mohli provést. Jinak řečeno, nebyla prokázána výše škody, kterou žalobce měl způsobit za situace, kdy byla odsouhlasena cena za 250Kč/hodinu, tedy výrazně podhodnocená práci IT pracovníků. Výše je uvedeno, že postačí aby zaměstnavatel získal vědomost (dověděl se) o skutečnostech, s nimiž zákon možnost rozvázání pracovního poměru tímto způsobem spojuje. Tyto skutečnosti prokazatelně žalovaná strana věděla již dříve, když byly odměny za práci ~~zpracováním~~ vypláceny prostřednictvím mzdové účtárny žalované. Soud tedy má za to, že subjektivní lhůta marně uplynula, proto objektivní lhůta již nemohla dále plynout. Z tohoto důvodu se podrobně nezabýval obsahem vytýkaného hrubého porušení pracovních povinností uvedeného v okamžitém zrušení pracovního poměru, které je téměř shodné, jako jeden z důvodů pro odvolání žalobce jako tajemníka z roku 2019. Žalovaná namítala odlišnost požadavku na intenzitu porušení pracovních povinností, kdy pro odvolání se požaduje hrubé porušení povinností, kdy je zachován pracovní poměr a u okamžitého zrušení pracovního poměru je vyžadováno zvláště hrubé porušení pracovních povinností. Proto má soud za to, že by v okamžitém zrušení pracovního poměru mělo být nezaměnitelně uvedeno, kdy a čím konkrétně měl žalobce porušit své povinnosti a byla zcela přesně konkretizována výše škody, kterou měl žalované způsobit /V okamžitém zrušení pracovního poměru je uvedeno schvalování nepravdivých výkazů a s tím související přímá majetková újma na úkor zaměstnavatele/ Dle názoru soudu takto uvedený důvod je velmi obecný. Soud žalobci vyhověl co se týče neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, kdy má za to, že prekluzivní subjektivní lhůta marně uplynula.

9.Soud neshledal u nároku na trvání pracovního poměru naléhavý právní zájem dle§ 80 o.s.ř., neboť má za to, že okamžité zrušení pracovního poměru bylo žalobci řádně doručeno, nejedná se o zdánlivé právní jednání. Naléhavý právní zájem zde není dán, neboť trvání pracovního poměru vyplývá jak z rozhodnutí o neplatnosti odvolání tajemníka a výpovědi z pracovního poměru z důvodu vypovědi, tak i výroku ohledně okamžitého zrušení pracovního poměru. Tedy pokud bylo rozhodováno o platnosti právních jednání strany žalované, které mají vliv na trvání pracovního poměru, bylo rozhodnuto jiným institutem než na určení trvání pracovního poměru. Právní postavení žalobce se tedy stalo jistým.

10. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 142 odst. 2 o.s.ř. a nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť byl každý v polovině úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 10. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 17. října 2025

JUDr. Jana Hustedová v. r.
soudkyně

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 10 rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jany Hustedové a přísedících JUDr. Ivany Reguly Matějů a Dáši Pokorné ve věci

žalobce: [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, CSc.
sídlem Pobřežní 370/4, 186 00 Praha 8 - Karlín

proti
žalované: **Městská část Praha 10, IČO 00063941**
sídlem Vinohradská 3218/169, 100 00 Praha 10 - Strašnice
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Patrikem Frkem
sídlem Ohradské náměstí 1628/7B, 155 00 Praha 5

pro určení neplatnosti odvolání tajemníka z funkce

takto:

- I. Určuje se, že odvolání žalobce z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 10 ze dne 25.9.2019 je neplatné.
- II. Určuje se, že rozvázání pracovního poměru výpovědí dle §52 písm. c/ zák práce učiněné vůči žalobci dopisem ze dne 21.11.2019 je neplatné
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 68.372,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Miroslava Běliny.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Tereza Patzeltová

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 4. 11. 2019 domáhal určení neplatnosti odvolání tajemníka z funkce (dále jen „první žaloba“). Žalobce se dále žalobou ze dne 20. 2. 2020 domáhal určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru výpovědí (dále jen „druhá žaloba“). Svůj první nárok odůvodnil tím, že žalobce byl jmenován do funkce tajemníka u žalovaného dne 27. 11. 2002. Starostka žalovaného se obrátila na Magistrát hlavního města Prahy s žádostí o souhlas s odvoláním žalobcem z funkce, žádost byla celkem třikrát doplněna, souhlas byl udělen Ing. Zdenou Javornickou dne 24. 9. 2019. Udělení souhlasu se činí správním rozhodnutím, podle žalobce mělo správní řízení vady spočívající v omezení procesních práv žalobce, kterému nebylo zahájení řízení oznámeno, a v nedostatku pravomocí Ing. Zdeny Javornické. Žalobce byl dne 25. 9. 2019 odvolán z funkce tajemníka pro dvě porušení zákonných povinností, a to udělení odměny ve výši [REDAKCE] Ing. Jiřině Zákoucké a umožnění správy osobních údajů panem [REDAKCE] a [REDAKCE]. Žalobce udělil odměnu Ing. Jiřině Zákoucké interním sdělením ze dne 29. 3. 2019 za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu, konkrétně za dlouhodobou činnost v oblasti kontroly a interního auditu, příkladnou spoluprací s Odborem kontroly a komunikace, včetně zaškolení několika zaměstnanců tohoto odboru, dlouhodobé působení v Komisi k řešení škod a ztrát a výkon funkce předsedkyně pracovní skupiny složené ze zástupců OEK a OMP. Tato odměna není časově limitována. Pokud jde o druhé vytýkané porušení povinností, [REDAKCE] vykonával u žalovaného v období od 1. 5. 2016 do 31. 12. 2018 na základě dohody o pracovní činnosti práci vymezenou jako „Tvorba elektronické databáze organizačního systému v rámci implementace zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech“. [REDAKCE] vykonával u žalované od 1. 5. 2016 do 31. 12. 2016 na základě dohody o pracovní činnosti „Konzultační a koncepční činnosti v oblasti personálního managementu v návaznosti na systémy eGovernmentu.“ Hlavním účelem spolupráce [REDAKCE] se žalovaným bylo vytvoření personální databáze v podmínkách Úřadu městské části Praha 10. V roce 2019 [REDAKCE] pouze postupně předal svou agendu zaměstnancům personálního oddělení a oddělení e-governmentu a ICT, nekonal závislou práci a nezpracovával osobní údaje. [REDAKCE] i [REDAKCE] jsou vázáni povinností mlčenlivosti na základě dohody o mlčenlivosti uzavřené se žalovaným. Jméno a příjmení zaměstnanců orgánů veřejné správy a popis jejich pracovní činnosti jsou údaji veřejně dostupnými, jejich zpřístupněním tak nemůže dojít z podstaty věci k porušení právních předpisů. Žalobce má za to, že se ze strany své nadřízené, starostky žalovaného, stal obětí bossingu. Svůj druhý nárok odůvodnil žalobce tím, že po odvolání z funkce tajemníka nabídl žalovaný dne 6. 11. 2019 žalobci pracovní pozici referenta referátu speciálních kontrolních činností oddělení kontrolního Odboru živnostenského Úřadu Městské části Praha 10, zařazenou do 10. platové třídy, jejíž hlavní činností je především příprava a realizace společných kontrolních akcí. Žalobce nabídku na nové pracovní zařazení s odkazem na neplatnost odvolání z funkce tajemníka odmítl dopisem ze dne 13.11.2019. Dne 22.11.2019 převzal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce od žalovaného výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce. Dne 22. 11. 2019 sdělil žalobce žalovanému, že považuje výpověď z pracovního poměru za neplatné právní jednání a současně sdělil, že trvá na tom být nadále zaměstnáván. Dne 10.10.2019 se žalobce obrátil na Ministerstvo vnitra s odvoláním proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 24.9.2019, č.j.: MHMP 1849996/2019, resp. s podnětem k prohlášení nicotnosti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 24.9.2019, č.j.: MHMP 1849996/2019. Ministerstvo vnitra souhlas s odvoláním z funkce tajemníka udělený Magistrátem hlavního města Prahy zrušilo a věc vrátilo Magistrátu hlavního města Prahy k novému projednání.

2. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, ve svých vyjádřeních k oběma žalobám uvedl, že proces udělení souhlasu s odvoláním tajemníka z funkce není správním řízením, protože nejde o postup, kterým hlavní město Praha rozhoduje o právech, právem chráněných zájmech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti přenesené působnosti hlavního města Prahy. Ing. Zdena Javornická měla pravomoc k udělení souhlasu. Prvním důvodem pro odvolání žalobce z funkce tajemníka byla skutečnost, že žalobce rozhodl v rozporu s právními předpisy o vyplacení mimořádné odměny ve výši [REDAKCE] Ing. Jiřině Zákoucké. Tato částka byla vyplacena v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jak žalobce věděl, s Ing. Jiřinou Zákouckou byl ukončen pracovní poměr pro neuspokojivé plnění pracovních povinností a porušování povinností vedoucího úředníka, které byly zjištěny auditem č. 2/2018 vypracovaného doc. Ing. Lucií Sedmihradskou, Ph.D. Rozhodnutí o výplatě takto vysoké částky bylo ne hospodárné a majetkově poškodilo žalovaného. Skutečnosti, jimiž žalobce odůvodňuje přiznání mimořádné odměny v tak vysoké částce lze zčásti označit za plnění běžných pracovních úkolů vyplývajících z pracovní pozice dotčené zaměstnankyně a zčásti nelze tyto běžné pracovní úkoly označit za úspěšně splněné. Žalobce tak obešel vyplacení odstupného, na které neměla Ing. Jiřina Zákoucká ze zákona právo. V minulosti byly Ing. Jiřině Zákoucké vypláceny odměny [REDAKCE]. K druhému důvodu odvolání žalobce z funkce tajemníka žalovaný uvedl, že [REDAKCE] vykonával práci v roce 2019, jak žalobce uvedl např. v interním sdělení ze dne 21. 8. 2019, č. j. P10-094164/2019. [REDAKCE] poslal zaměstnanci personálního oddělení žalovaného e-mail dne 22. 5. 2019, kterým byly tomuto zaměstnanci poskytnuty jeho přihlašovací údaje. [REDAKCE], ačkoliv v rozhodné době nebyl zaměstnancem žalovaného, ani neměl uzavřenou dohodu o práci vykonávané mimo pracovní poměr, stále spravoval databázi obsahující osobní údaje zaměstnanců žalovaného, ke kterým tedy přistupoval bez právního důvodu a v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. [REDAKCE] neměli uzavřenou dohodu o mlčenlivosti. Žalobce nebyl vystaven bossingu. K druhé žalobě žalovaný uvedl, že byly splněny zákonné podmínky pro výpověď podle ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce, a výpověď ze dne 21. 11. 2019 je platná.
3. Zdejší soud rozhodl o první žalobě rozsudkem ze dne 19. 5. 2020, č. j. 16 C 220/2019-212 tak, že odvolání žalobce z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 10 ze dne 25. 9. 2019 je neplatné z důvodu zrušení souhlasu Magistrátu hlavního města Prahy s odvoláním žalobce rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2020. Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 9. 2020, č. j. 62 Co 247/2020-250, řízení přerušil do pravomocného skončení řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ad 5/2020, ve kterém byla řešena správní žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2020. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 10. 2023, č. j. 5 Ad 5/2020-132, rozhodl tak, že rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2020 je nicotné, protože souhlas Magistrátu hlavního města Prahy s odvoláním žalobce z funkce tajemníka není správním rozhodnutím. V návaznosti na tento rozsudek Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 12. 2023, č. j. 62 Co 247/2020-274, zrušil rozsudek zdejšího soudu se závazným pokynem pro zdejší soud, aby se zabýval dalšími důvody tvrzené neplatnosti odvolání žalobce z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 10, a to jak z hlediska toho, zda toto odvolání splňuje všechny formální předpoklady právního jednání, tak z pohledu toho, zda vytýkané důvody pro odvolání žalobce z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 10 podle § 212 odst. 1 písm. b) zák. č. 312/2002 Sb. o úřednících územních samosprávných celků, byly naplněny.
4. Po zrušujícím rozsudku a poučení zdejšího soudu žalobce doplnil první žalobu o odůvodnění naléhavého právní zájmu tak, že právní zájem na určení neplatnosti odvolání z funkce tajemníka je dán, přestože žalobce podal i žalobu na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, protože otázka neplatnosti odvolání vytváří pevný právní základ pro právní vztahy

účastníků a nepředstavuje pro právní vztahy mezi účastníky pouze předběžnou otázku. Žalobce se chce vrátit na místo tajemníka žalovaného, nezbývá mu tak nic jiného než domáhat se určení neplatnosti odvolání z funkce. Určením neplatnosti odvolání z funkce bude také očištěna dobrá pověst žalobce, který byl z důvodu odvolání z funkce zdiskreditován v dalším kariérním postupu. Žádost žalovaného o souhlas s odvoláním žalobce z funkce byla doplněna třikrát, z čehož je patrná účelovost a urputnost v jednání žalovaného, který se maximálně snažil najít jakýkoli důvod k odvolání žalobce z funkce, a z šesti tvrzených porušení povinností Magistrát souhlasil pouze se dvěma z nich. Dřívější ředitelka Magistrátu Ing. Martina Děverová uspěla s obdobnou žalobou na neplatnost odvolání z funkce ředitelky Magistrátu hl. města Prahy a s žalobou na neplatnost výpovědi z pracovního poměru, na pověření Ing. Zdeny Javornické řízením Magistrátu je tak nutno hledět jako na neplatné a souhlas s odvoláním žalobce udělený dne 24. 9. 2019 je nicotný. Pokud jde o audit č. 2/2018, doc. Sedmihradská byla v rozhodné době zastupitelkou žalovaného a tvrzená pochybení Ing. Zákoucké jsou neurčitá a nesrozumitelná. Odměna udělená Ing. Zákoucké je dostatečně odůvodněna v interním sdělení ze dne 4. 6. 2019, ze kterého je také zřejmé, že starostka o odměně věděla. Odměna neměla sloužit jako odstupné. Ing. Zákoucká vykonávala svoji pracovní činnost příkladně a nadstandardně téměř 20 let, například v oblasti správy pohledávek. Ing. Zákoucká dostával odměny [redacted] v rámci několika měsíců. Hlavním účelem spolupráce [redacted] se žalovaným bylo vytvoření personální databáze v podmínkách žalovaného. [redacted] jsou profesionálové a specialisté se zkušenostmi ve státní správě. Z Interního sdělení ze dne 21.8.2019 nevypývá, kdy k předávání informací mezi personálním oddělením a [redacted] docházelo. E-mail [redacted] ze dne 22.5.2019 nic neprokazuje. Není patrné, k jakým osobním údajům měli mít [redacted] přístup. [redacted] nevykonávali pro žalovaného žádnou činnost v 6 měsících předcházejících odvolání žalobce z funkce.

5. Po zrušujícím rozsudku žalovaný uvedl, že žalobce nemá naléhavý právní zájem na určení neplatnosti odvolání žalobce z funkce, protože byla podána i žaloba na určení neplatnosti výpovědi, ve které by mělo být posouzeno odvolání žalobce z funkce tajemníka žalované coby předběžná otázka. Souhlas ředitele Magistrátu hlavního města Prahy s odvoláním z funkce tajemníka městské části je veřejnou listinou. Neprokáže-li žalobce opak, musí soud vycházet z presumpce pravdivosti obsahu. Pokud jde o přiznání odměny Ing. Zákoucké, žalobce jí přiznal odměnu na místo odstupného, na které neměla ze zákona nárok. Výše škody na straně žalovaného není důležitá, každý útok na jeho majetek je porušením zákonných povinností. Ing. Zákoucká byla pravidelně odměňována, naposledy v roce 2018, nebylo jí proto nutné přiznat odměnu za dlouhodobou činnost, i s přihlédnutím ke skutečnosti, že dle § 134 zákoníku práce lze přiznat odměnu pouze za mimořádný nebo zvlášť významný úkol. Pokud jde o [redacted], žalobce jim i po ukončení dohod o pracovní činnosti bez právního důvodu na základě pouhé ústní dohody umožnil přístup do databáze žalovaného, její správu a podporu, a také jim zpřístupnil osobní údaje zaměstnanců žalovaného a přehled jimi vykonávaných agend. Žalovaný zadal vypracování znaleckého posudku ve věci posouzení a ocenění softwaru, a to z oboru kriminalistika (se specializací bezpečnost a ochrana dat, počítačová a informační kriminalita), kybernetika (odvětví výpočetní technika se spec. vývoj softwaru, tvorba internet. stránek) a ekonomika (odvětví ceny a odhady softwaru, produktů a služeb informačních technologií). Závěry znaleckého posudku potvrzují, že v období od dne 1. 1. 2019 bylo ze strany [redacted] neoprávněně zasahováno do softwaru žalovaného.
6. Soud přerušil řízení o určení neplatnosti výpovědi usnesením ze dne 5. 5. 2020, č. j. 16 C 37/2020-320, do pravomocného rozhodnutí ve věci sp. zn. 16 C 220/2019, protože obě žaloby spolu souvisí a nejdříve je nutné rozhodnout o určení neplatnosti odvolání z funkce

tajemníka. Soud rozhodl na jednání dne 4. 6. 2024 o spojení řízení sp. zn. 16 C 220/2019 s řízením sp. zn. 16 C 37/2020 z důvodu zachování zásad rychlosti a hospodárnosti řízení./ obdobně bylo rozhodováno u OS-1 o zmíněném řízení s Ing. M. Děverovou/

7. Mezi účastníky nebylo sporu, že žalobce byl jmenován u žalovaného na pozici tajemníka dne 27. 11. 2002, jakož i že byl odvolán dne 25. 9. 2019. Námitka žalobce na neexistenci předchozího souhlasu ředitele Magistrátu byla vyřešena rozsudkem bod IV. 5Ad 5/2020-132 z 31.10.2023.
8. Z důkazů provedených na jednáních byl zjištěn následující skutkový stav: Žalobce byl jmenován do funkce tajemníka u žalovaného dne 27. 11. 2002, v této funkci byl nadřízený všem úředníkům a zaměstnancům žalovaného (*jmenování do funkce tajemníka ze dne 27.11.2002, Organizační řád Úřadu městské části Praha 10 (QS 55-01), Organizační struktura Úřadu městské části Praha 10*). Žalovaný dne 12. 7. 2019 žádal Magistrát hlavního města Prahy o souhlas s odvoláním žalobce z funkce tajemníka žalovaného, souhlas byl doplněn dne 23. 7. 2019, dne 28. 8. 2019 a dne 10. 9. 2019, s tím že žalovaný pro důvod odvolání uvedl postupně celkem šest porušení zákonných povinností, a to že žalobce rozhodl o vyplacení mimořádné odměny ve výši [redacted] Ing. Jiřině Zákoucké, ať ať na sebe řízení útvaru interního auditu, neprohluboval si klasifikaci účastí na průběžném vzdělávání, nezákonně nastavil interní kontrolní systém, vyplácel odměnu řidičům za neodvedenou práci a umožnil [redacted] přístup do databáze žalovaného (*žádost o předchozí souhlas s odvoláním tajemníka ze dne 12.7.2019, stanovisko odboru veřejné správy, dozoru a kontroly Ministerstva vnitra č. 3/2016, Zápis z mimořádného jednání ZV OO při MC Praha 10 konané dne 24.7.2019, jehož přílohou je otevřený dopis zaměstnanců ÚMČ Praha 10, doplnění ze dne 23.7.2019, ze dne 28.8.2019 a ze dne 10.9.2019*). Magistrát hlavního města Prahy prostřednictvím Ing. Zdeny Javornické, která byla pověřena vedením Magistrátu, dne 24. 9. 2019 udělil žalovanému souhlas s odvoláním žalobce z funkce tajemníka z důvodu rozhodnutí o vyplacení mimořádné odměny ve výši [redacted] Ing. Jiřině Zákoucké a umožnění [redacted] přístup do databáze žalovaného (*dopis Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 24. 9. 2019*). Žalobce byl dne 25. 9. 2019 odvolán z funkce tajemníka pro dvě tvrzené porušení zákonných povinností, a to udělení odměny ve výši [redacted] Ing. Jiřině Zákoucké a umožnění správy osobních údajů panem [redacted] (*odvolání z funkce tajemníka ze dne 25.9.2019, Článek „Dlouholetý tajemník radnice Prahy 10 [redacted] byl odvolán z funkce“ dostupný na www.prazskypatriot.cz*). Žalobce se proti souhlasu Magistrátu hlavního města Prahy s odvoláním z funkce tajemníka žalovaného odvolal, Ministerstvo vnitra souhlas Magistrátu hlavního města Prahy zrušilo (*Odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 24.9.2019, č.j.: MHMP 1849996/2019, resp. Podnět k prohlášení nicotnosti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 24.9.2019, č.j.: MHMP 1849996/2019, ze dne 10.10.2019, Stížnost dle § 175 správního řádu proti postupu správního orgánu ze dne 10.10.2019, Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru veřejné správy, dozoru a kontroly, ze dne 29. 1. 2020, č. j. MV-156878-12/ODK-2019, Výzva žalobce ze dne 13.2.2020, Reakce žalované ze dne 24.2.2020, Výzva žalobce ze dne 12.3.2020, Reakce Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 30.3.2020, Reakce Ministerstva vnitra ze dne 6.4.2020, Vyjádření Ing. Zdeny Javornické ze dne 20. 2. 2020, č.j. MHMP 295231/2020*). Ing. Jiřina Zákoucká se vzdala funkce vedoucí interního auditu po Posouzení auditní zprávy k auditu č. 2/2018, po odmítnutí navržené změny dalšího pracovního zařazení jí žalovaný dal výpověď dne 27. 3. 2019 podle § 52 písm. c) zákoníku práce (*Analýza doc. Ing. Lucie Sedmibradská, Ph.D., Dokument „Zaměření hlavní činnosti a vzájemná spolupráce odboru kontroly a útvaru interního auditu ÚMČ Interní sdělení vedoucí personálního oddělení k pracovní činnosti Ing. Zákoucké ze dne 15. 8. 2019, Protokol o následné veřejnosprávní finanční kontrole městské části Praha 10 za rok 2018, Interní sdělení ze dne 22.7.2019, Vzdání se funkce Ing. Zákoucké, Návrh na změnu pracovního zařazení, Nepřijetí nabídky Ing. Zákoucké, Výpověď Ing. Zákoucké, Dokument „Zaměření hlavní činnosti a vzájemná spolupráce odboru kontroly a útvaru interního auditu ÚMČ, Statut interního auditu (QI 82-02-*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Tereza Patzeltová

kdy [redacted] byl nejdříve zřízen dálkový přístup, poté mu byly zasílány potřebné údaje a byly mu sděleny opravy systému, které je potřeba provést, kromě dálkového přístupu proběhly i osobní schůzky (E-mail [redacted] zaměstnanci personálního oddělení ze dne 22. 5. 2019, Interní sdělení vedoucí personálního oddělení ze dne 21. 8. 2019, č. j. P10-093796/2019, E-mail [redacted] ze dne 18. 6. 2019 od zaměstnance personálního oddělení a jeho příloha, e-mailová komunikace ze 7. 8. 2019, 12:52h, e-mailová komunikace ze 31. 5. 2019, 13:03h, e-mailová komunikace od 3. 6. 2019, 09:18h do 3. 6. 2019, 15:42h, e-mailová komunikace od 29. 5. 2019, 10:14h do 4. 6. 2019, 11:02h, e-mailová komunikace od 3. 7. 2019, 04:43h do 29. 7. 2019, 13:22h, e-mailová komunikace od 5. 11. 2019, 15:05h do 5. 11. 2019, 15:43h). [redacted] předal v roce 2018 písemnou zprávu o plnění projektu tvorby SW aplikace (zprávu o plnění projektu tvorby SW aplikace, jakož dodatečný výsledek [redacted]). Jak interní směrnice QS 62-01, tak kolektivní smlouva upravují možnost tajemníkovi rozhodnout o odměnách zaměstnanců v souladu s § 134 zák. práce v případech splnění mimořádných nebo zvlášť významných pracovních úkolů. Žádná omezení či další kontrola daného rozhodnutí není upravena. Po odvolání žalobce z funkce mu žalovaný nabídl dne 6. 11. 2019 práci na pozici referent referátu speciálních kontrolních činností oddělení kontrolního Odboru živnostenského ÚMČ, tuto nabídku žalobce dne 13. 11. 2019 odmítl, žalobce mu proto dne 21. 11. 2019 dal výpověď podle § 52 písm. c) zákoníku práce (Návrh na změnu dalšího pracovního zařazení ze dne 6.11.2019, Reakce zaměstnance na nabídkovou povinnost zaměstnavatele ve smyslu ust. § 12 odst. 4 zákona o úřednících územně samosprávných celků, Výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce ze dne 21.11.2019, Inzerát na vypsané volné pracovní místo tajemníka Úřadu Městské části Praha 10, dostupný na: <https://www.praha10.cz/urad-mc/volna-pracovni-mista/articletype/articleview/tajemnik-tajemnice-uradu-mestske-casti-praha-10?articleid=4275>). Žalobce sdělil žalovanému dne 22. 11. 2019, že výpověď považuje za neplatnou a trvá na dalším zaměstnávání (Oznámení zaměstnance o trvání na dalším zaměstnávání ze dne 22.11.2019).

9. Z ostatních důkazů (Návrh na přiznání mimořádné odměny ředitelce základní školy u příležitosti ukončení působení ve škole Rady MČ Praha 10 ze dne 11.6.2019, Emailová zpráva [redacted] ze dne 20.8.2019, Článek „Souložení na pracovním stole... Pražská starostka si prý tajně nabírala úředníky“ dostupný na www.parlamentnilisty.cz, Článek „Praha zaplatí 10 milionů ředitelce magistrátu, kterou vyhodila Krnáčová“ dostupný na www.seznamzpravy.cz) soud nezjistil skutečnosti důležité pro řízení.
10. Z výslechu svědkyně Ing. Jiřiny Záhoucké soud zjistil, že svědkyně byla u žalovaného zaměstnána pozici interní auditor do roku 2019 po dobu minimálně devíti let. Svědkyně dostala mimořádnou odměnu ve výši [redacted] za mimořádné práce v období let 2014 až 2016, kdy svědkyně zpracovávala evidenci pohledávek za období od roku 1992 do roku 1996. V evidenci se nacházeli i mrtví občané, neexistující obchodní společnosti a nebytové prostory, mohly tak vzniknout zbytečné daňové požadavky, všechny osoby bylo nutné prověřit. Celkem se snížil počet pohledávek o částku 3 000 000 Kč. Tato detailní práce zabrala svědkyni 4 dny v týdnu, práci interního auditora musela dohánět ve svém volném čase. Částka [redacted] rozpočtená na odpracované měsíce odpovídá pouze mzdě referenta, jinou odměnu za tuto práci svědkyně nedostala. Starostka měla připomínky ke zprávě auditora. Svědkyni bylo nabídnuto, aby podala výpověď sama nebo bude dána výpověď žalovanou. Svědkyně dostávala odměny v průběhu práce u žalovaného stejně jako ostatní. Paní Hatalová o odměně vědět musela, protože v době výplaty pracovala na mzdovém oddělení.
11. Z výslechu svědka [redacted] soud zjistil, že svědek byl u žalovaného zaměstnán na základě dohody o pracovní činnosti od 1.4. 2016 do 31.12.2016 a vykonával pro něj konzultační a koncepční činnosti v oblasti personálního managementu v návaznosti na systém e-government. Po skončení práce nahrál svědek podklady žalobci. Práce byla rozsáhlá, od roku 2017 se na ní podílel i [redacted]. Svědek byl koordinátorem zákona č. 111/2009 Sb. o základních registrech předpisů pro celé Hlavní město Prahu, komunikoval tak s žalovaným i

ostatními městskými částmi. V roce 2012 s účinností zákona byla nezbytnost digitalizace, bylo nezbytné zajistit fungování jednotek a zaměstnanců, žalobce proto oslovil svědka. Předmětem spolupráce svědka a žalobce byla personalistika, organizace a systemizace. V roce 2019 svědek pro žalovaného nepracoval. Svědek komunikoval s JUDr. Hatalovou. Svědek podepsal dohodu o mlčenlivosti. Při tvorbě databáze svědek pracoval s agendami, organizačními jednotkami, odděleními, odbory, pracovními místy, agendami činností role dle právních předpisů. K pracovním místům se doplňovalo jméno a příjmení zaměstnance, ta svědek získal z internetu. Jednalo se o uzavřený systém, do kterého měli přístup jen žalobce a JUDr. Hatalová. Jeho dodatečný výslech potvrdil, že zpracoval společně se [REDAKCE] zprávu o plnění projektu tvorby SW aplikace – informačního systému organizace práce, kterou odevzdal p. Hatalové, neboť ta zprostředkovávala vztahy s vedoucími příslušných odborů. Jednalo se o práci, která byla součástí organizace a systematice práce stanovené Ministerstvem práce, kdy se jednalo o organizační řád, který je povinný – jsou zde uvedena pracovní místa, podřízenost a nadřízenost pracovníků. Doplnila se pouze jména příjmení osob, které v té době pracovali u žalovaného, tyto údaje obdrželi od p. Hatalové a byly zkontrolovány s telefonním seznamem na internetu na webových stránkách. Při zahájení činnosti byla svolána porada, kde byla p. Hatalová, která v té době byla na personálním oddělení, určena jako vedoucí projektu. Následně byly asi jednou za měsíc svolávány kontrolní dny u žalobce. Předání projektu bylo průběžné, po odsouhlasení bylo předáno finálně a bylo přístupné na harddisku úřadu, takže jak p. Hatalová, tak žalobce se s ním seznámili. Konečná zpráva byla svědkem předána osobně p. Hatalové bez písemného potvrzení asi v roce 2018, neboť v té době vystupoval v pozici zaměstnance.

12. Z *výsledku svědka* [REDAKCE] soud zjistil, že svědek byl u žalovaného zaměstnán na základě dohody o pracovní činnosti od roku 2016 do léta roku 2018. Předmět činnosti byl implementace aplikace, která měla za úkol analyzovat a zpracovat činnosti pracovních míst, zaměstnanců dle organizačního řádu, pracovní místa, pracovní řád, úkoly z organizačního řádu a katalog činností dle registru práv a povinností. Svědek podepsal dohodu o mlčenlivosti. Práce byla zcela ukončena v létě 2018 a odevzdána nahráním na server, souhrnná zpráva byla odeslána JUDr. Hatalové. V roce 2019 svědka kontaktovali zaměstnanci žalovaného z personálního oddělení, [REDAKCE] a JUDr. Hatalová, aby jim svědek pomohl nahrát data, která si připravili. Svědek data do aplikace nahrál, zabralo to 10 až 15 hodin práce, zapláceno za to nedostal. Svědek komunikoval v roce 2019 pouze s [REDAKCE], ne s žalobcem. Data obsahovala organizační řád, úkoly a katalog práv a povinností a seznam pracovních míst. U pracovních míst byla uvedena pouze jména zaměstnanců, žádné citlivé údaje. Pro nahrání dat byl svědkovi zřízen dálkový přístup, k jiným databázím přístup neměl. Pokud [REDAKCE] použil termín doprogramování, jednalo se ve skutečnosti pouze o opravy. Jinou činnost v roce 2019 svědek pro žalovaného neprováděl. Svědek uvedl do provozního nastavení registr práv a povinností. Na vytvoření prázdného virtuálního zařízení se svědek nepodílel.
13. Z *výsledku svědka* [REDAKCE] soud zjistil, že byl u žalovaného zaměstnán na pozici vedoucího e-governmentu a ICT od února roku 2018 do května roku 2022. Zadavatel projektu aplikace systému organizace správních činností byla JUDr. Hatalová. Svědek povolil [REDAKCE] vzdálený přístup do databáze a žádal přitom o potvrzení mlčenlivosti. Program neobsahoval osobní údaje, proto byl [REDAKCE] vzdálený přístup pouze do potřebné databáze povolen, jinak přístup neměl. S [REDAKCE] svědek komunikoval pouze ohledně přístupu. V roce 2019 [REDAKCE] pomohl zdokumentovat, dodal metodiku, jak často zálohovat, popsal z hlediska provozu technické prostředí, které potřebuje systém ke svému chodu. V rámci ochrany osobních údajů musí mít žalovaný pověřence DPO, tou byla paní Bendová. V databázi se nacházeli někteří úředníci zanesení jménem, pozicí a přihlašovacími údaji.

14. Soud neprovedl důkazy navrhované účastníky nad rámec výše uvedených pro jejich nadbytečnost /*usnesení o dokončení dokazování z 9.6.2025*/, kdy skutečnosti, které měly být těmito důkazy prokázány, již byly prokázány jinými důkazy.
15. Z provedeného dokazování má soud za prokázané, že žalobce byl jmenován do funkce tajemníka u žalovaného dne 27. 11. 2002. Žalobce byl po souhlasu Magistrátu dne 25. 9. 2019 odvolán z funkce tajemníka pro dvě porušení zákonných povinností, a to udělení odměny ve výši [REDAKCE] Ing. Jiřině Zákoucké a umožnění přístupu k osobním údajům zaměstnanců žalovaného [REDAKCE]. Žalobce rozhodl o udělení odměny ve výši [REDAKCE] Ing. Jiřině Zákoucké interním sdělením ze dne 29. 3. 2019 dle § 134 zákoníku práce za dlouhodobou činnost v oblasti kontroly a inertního auditu, za příkladnou spolupráci s Odborem kontroly a komunikace včetně zaškolení několika zaměstnanců tohoto oboru, za dlouhodobé působení v Komisi k řešení škod a ztrát, za výkon funkce předsedkyně pracovní skupiny složené ze zástupců OEK a OMP. U Ing. Zákoucké se však nejednalo o jedinou odměnu, kterou v průběhu své dvacetileté práce u žalovaného dostala. [REDAKCE] pracoval u žalované v roce 2018 na základě písemné dohody o pracovní činnosti ze dne 23. 7. 2018 a měl uzavřenou i dohodu o mlčenlivosti s povinností ji udržovat i nadále, v roce 2019 komunikoval se zaměstnanci žalovaného pouze ohledně nahrání dat, kdy mu byly zasílány podklady pro tvorbu personální databáze žalovaného. Jak soudu uvedl svědek [REDAKCE] svědek [REDAKCE] neměl přístup k neveřejným osobním údajům zaměstnanců žalovaného, měl pouze údaje o jménu a pracovní pozici, které bylo možné zjistit i z internetových stránek žalovaného. Jak vyplynulo ze svědeckých výpovědí [REDAKCE], oba měli uzavřenou dohodu o mlčenlivosti, s přípisem „i nadále“. Po odvolání žalobce z funkce mu žalovaný nabídl dne 6. 11. 2019 práci na pozici referenta referátu speciálních kontrolních činností oddělení kontrolního Odboru živnostenského ÚMČ, tuto nabídku žalobce dne 13. 11. 2019 odmítl, žalobce mu proto dne 21. 11. 2019 dal výpověď podle ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce. Žalobce dne 22. 11. 2019 sdělil žalovanému, že výpověď považuje za neplatnou a trvá na dalším zaměstnávání.
16. Takto zjištěný skutkový stav posoudil soud dle následujících právních ustanovení.
17. Podle § 2 odst. 7 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o úřednících“), vedoucím úřadu se pro účely tohoto zákona rozumí vedoucí úředník, který vykonává funkci tajemníka obecního úřadu, tajemníka magistrátu statutárního města, tajemníka úřadu městského obvodu nebo městské části územně členěného statutárního města, ředitele krajského úřadu, ředitele Magistrátu hlavního města Prahy nebo tajemníka úřadu městské části hlavního města Prahy.
18. Podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících vedoucího úředníka nebo vedoucího úřadu lze z funkce odvolat, jen porušil-li závažným způsobem některou ze svých zákonem stanovených povinností nebo dopustil-li se nejméně dvou méně závažných porušení zákonem stanovených povinností v době posledních 6 měsíců. Podle odst. 3 cit. ust. Odvolání nebo vzdání se funkce musí být písemné a doručené druhému účastníku, jinak je neplatné. Odvolání z funkce musí navíc obsahovat důvody podle odstavce 1, jinak je neplatné. podle odst. 4 cit. ust. Odvoláním nebo vzdáním se funkce vedoucího úředníka nebo vedoucího úřadu pracovní poměr nekončí; to neplatí, jestliže byl pracovní poměr založen jmenováním na dobu určitou. Územní samosprávný celek je povinen podat vedoucímu úředníku nebo vedoucímu úřadu návrh na změnu jeho dalšího pracovního zařazení u územního samosprávného celku na jinou práci odpovídající jeho zdravotnímu stavu a kvalifikaci. Jestliže územní samosprávný celek nemá pro vedoucího úředníka nebo vedoucího úřadu takovou práci nebo ji vedoucí úředník či vedoucí úřadu odmítne, jde o překážku v práci na straně územního samosprávného celku a současně je dán výpovědní důvod podle § 52 písm. c) zákoníku práce; odstoupné poskytované vedoucímu úředníku nebo vedoucímu úřadu při organizačních změnách nenáleží v případě

rozházání pracovního poměru po odvolání nebo vzdání se funkce vedoucího úředníka či vedoucího úřadu.

19. Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících Úředník je povinen dodržovat právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané; dodržovat ostatní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, pokud s nimi byl řádně seznámen. Podle odst. 2 písm. c) cit. ust. Úředník je dále povinen řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu územním samosprávným celkem a strážet a ochraňovat jeho majetek před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy územního samosprávného celku
20. Podle § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, Zaměstnavatel může dát zaměstnanci výpověď jen z těchto důvodů: stane-li se zaměstnanec nadbytečným vzhledem k rozhodnutí zaměstnavatele nebo příslušného orgánu o změně jeho úkolů, technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivity práce nebo o jiných organizačních změnách.
21. Podle § 134 zákoníku práce za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu může zaměstnavatel poskytnout zaměstnanci odměnu.
22. Podle § 302 písm. a), d), f) a g) zákoníku práce Vedoucí zaměstnanci jsou dále povinni řídit a kontrolovat práci podřízených zaměstnanců a hodnotit jejich pracovní výkonnost a pracovní výsledky, zabezpečovat odměňování zaměstnanců podle tohoto zákona, zabezpečovat dodržování právních a vnitřních předpisů a zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku zaměstnavatele.
23. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. 21 Cdo 2596/2011, „Má-li být porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci právně postižitelné jako důvod k rozvázání pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, musí být porušení pracovních povinností ze strany zaměstnance zaviněno (alespoň z nedbalosti) a musí dosahovat určitý stupeň intenzity.“ „Pro posouzení, zda zaměstnanec porušil povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci méně závažně, závažně nebo zvlášť hrubým způsobem, zákon nestanoví, z jakých hledisek má soud vycházet. V zákoníku práce ani v ostatních pracovněprávních předpisech nejsou pojmy „méně závažné porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci“, „závažné porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci“ a „porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem“ definovány, přičemž na jejich vymezení závisí možnost a rozsah postihu zaměstnance za porušení takové povinnosti. Vymezení hypotézy právní normy tedy závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu; soud může přihlídnout při zkoumání intenzity porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci k osobě zaměstnance, k funkci, kterou zastává, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k době a situaci, v níž došlo k porušení pracovní kázně, k míře zavinění zaměstnance, ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních povinností zaměstnance, k důsledkům porušení uvedených povinností pro zaměstnavatele, k tomu, zda svým jednáním zaměstnanec způsobil zaměstnavateli škodu, apod.“
24. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 21 Cdo 2070/2012 je ust. § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 312/2002 Sb. ve vztahu k právní úpravě odvolání zaměstnance z funkce obsažené v ustanovení § 73 zák. práce ustanovením speciálním. Zákonné omezení obsažené v ustanovení § 12 odst. 1 zákona o úřednících nepochybně nelze vykládat jako pouhou deklaraci mající jen proklamativní význam, neboť v porovnání s relativně nejistým postavením ostatních vedoucích zaměstnanců, jejichž pracovní poměr byl založen jmenováním, představuje stanovení podmínek, za nichž lze vedoucího úředníka odvolat, výraz zvýšené ochrany jejich

postavení, a z tohoto důvodu je vyloučeno odvolat vedoucího úředníka z funkce, jestliže nejsou splněny stanovené hmotněprávní předpoklady pro tento postup. Povinnost dodržovat zákonem stanovené povinnosti patří k základním povinnostem úředníka vyplývajícím z pracovního poměru [srov. § 1 odst. 1 zákona o úřednících, § 38 odst. 1 písm. b) zák. práce] a spočívá v plnění povinností, které jsou stanoveny zejména ustanoveními § 301 a 302 zák. práce a § 16 zákona o úřednících, pracovním řádem, pracovní smlouvou nebo pokynem nadřízeného vedoucího zaměstnance. Má-li být porušení zákonem stanovené povinnosti právně postižitelné jako důvod k odvolání z funkce, musí být porušení pracovních povinností úředníkem zaviněno (alespoň z nedbalosti) a musí dosahovat určitý stupeň intenzity. Pro posouzení, zda vedoucí úředník porušil některé zákonem stanovené povinnosti méně závažně, anebo závažným způsobem, zákon nestanoví, z jakých hledisek má soud vycházet. V zákoně o úřednících, v zákoníku práce, ani v ostatních pracovněprávních předpisech nejsou pojmy "porušení zákonem stanovených povinností závažným způsobem" a "méně závažné porušení zákonem stanovených povinností" definovány, přičemž na jejich vymezení závisí splnění stanovených hmotněprávních předpokladů pro odvolání vedoucího úředníka z funkce. Ustanovení § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících patří k právním normám s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, tj. k takovým právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností.

25. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 21 Cdo 4123/2013 oba důvody pro odvolání z funkce uvedené v § 12 odst. 1 písm. b) zák. č. 312/2002 Sb., mohou být použity, jen porušil-li vedoucí úředník nebo vedoucí úřadu jemu zákonem stanovené povinnosti v době posledních 6 měsíců předtím, než k odvolání z funkce pro takové porušení došlo. Limit pro odvolání vedoucího úředníka nebo vedoucího úřadu z funkce však nespočívá jen ve stanovení důvodů, pro něž (pouze) tak lze učinit. Zákon zároveň stanoví i lhůtu (časový úsek), v níž tak může zaměstnavatel učinit. Je tomu tak proto, že odvolání vedoucího úředníka nebo vedoucího úřadu z funkce pro porušení povinností [má-li být naplněn smysl a účel tohoto právního institutu (této možnosti zaměstnavatele)] musí být učiněno v přiměřené časové souvislosti s takovým porušením povinností. Kdyby tomu tak nebylo, hrozilo by, že „ten, kdo má oprávnění provinilého odvolat, by měl tuto možnost připravenou i několik let pro případ, až se mu to bude hodit, a trvale tím „držel v šachu“ provinilého vedoucího úředníka (vedoucího úřadu)“. Jde tedy o to, aby bylo v rozumné době ukončeno období nejistoty provinilého vedoucího úředníka (vedoucího úřadu) v tom smyslu, zda bude odvolán či nikoliv, a tím obnovit ochranu jeho dalšího řádného, nestranného a nerušeného rozhodování. Zároveň platí, že institut odvolání z funkce nesmí vést k zneužití práv zaměstnavatele na újmu zaměstnance. Nelze proto, jak to činí dovolatel, dovozovat, že by se lhůta (6 měsíců) uvedená v § 12 odst. 1 písm. b) zák. o úřednících vztahovala toliko na nejméně dvě méně závažná porušení zákonem stanovených povinností, zatímco při porušení zákonem stanovených povinností závažným způsobem by se zaměstnavatel mohl pro odvolání vedoucího úředníka nebo vedoucího úřadu z funkce rozhodnout kdykoli (i po několika letech). Takový výklad (opírající se navíc toliko o metodu gramatickou) je v rozporu se smyslem a cílem uvedeného ustanovení a je pouze účelový, sledující zjevně nepřipustné znevýhodnění jedné strany právního vztahu. Naopak ze shora uvedeného vyplývá, že oba důvody pro odvolání z funkce uvedené v § 12 odst. 1 písm. b) zák. o úřednících mohou být použity, jen porušil-li vedoucí úředník nebo vedoucí úřadu jemu zákonem stanovené povinnosti v době posledních 6 měsíců.

26. Aplikací výše uvedených právních předpisů a judikátů na tento případ se soud zabýval nejprve tím, zda právní jednání žalované (odvolání z funkce vedoucího zaměstnance) má formální náležitosti, tj. zda bylo učiněno dostatečně určité a srozumitelné a zda byl žalovanou skutkově

vymezen důvod odvolání tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným, neboť uvedený důvod nesmí být dodatečně měněn. Odvolání ze dne 25.9.2019 žalovaného z funkce tajemníka ÚMČ Praha 10 dle názoru soudu splňuje formální náležitosti, je adresováno žalobci, který jej odmítl dne 26.9.2019 převzít, je podepsáno starostkou, jsou zde dostatečně konkretizovány výše uvedené dva důvody a bylo žalobci doručeno ve lhůtě 6 měsíců. Zároveň se soud zabýval otázkou, zda je z obsahu odvolání patrné, kdy ke skutkovému vymezení odvolacího důvodu došlo, neboť tato skutečnost je zásadním předpokladem dle shora uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 21 Cdo 4123/2013 pro jeho platnost. V odvolání žalobce z funkce jsou vymezeny dva skutky spočívající ve vyplacení odměny Ing. Jiřině Zákoucké na konci a ve zpřístupnění osobních údajů nezaměstnaným osobám v oblasti IT v roce 2019.

27.Dle § 12 odst. 1 písm. b) a c) zákona o úřednících a judikátů, kupř. 21 Cdo 2596/2011, je pro odvolání z funkce uvedena podmínka minimální nedbalostní pochybení, resp. zavinění dvou méně závažných porušení v posledních 6 měsících či jednoho zvláště závažného porušení. Dle judikátu 21 Cdo 2596/2011 je ponecháno na posouzení soudu, o jak závažné porušení povinností se jedná. Odvolání z funkce žalobce je datováno dnem 25. 9. 2019, tj. ve vztahu k prvnímu i druhému podnětu je šestiměsíční lhůta uvedená v ust. § 12 odst. 1 písm. b),c) zák. č. 312/2002 Sb. splněna.

28.Soud shledal ohledně 1. nároku, že má žalobce na určení naléhavý právní zájem dle § 80 o.s.ř.. Má za to, že s ohledem na postavení žalobce, jakožto veřejné osoby je namístě, aby bylo rozhodnuto, zda odvolání bylo platně či neplatně provedeno a nepostačí o tom rozhodnout pouze jako o předběžné otázce v rámci žaloby na neplatnost výpovědi dle § 52c/ zák. práce. Soud tedy nepoužil závěry uvedené v R NS ČR 21Cdi 3182/2021. Je třeba nastavit pevný právní základ, který by mohl sloužit k očistění dobré pověsti, které se žalobce domáhá. Soud rovněž dle §13 o.z. postupoval obdobně tak, jak bylo rozhodováno u OS pro Prahu 1..

29.Dle rozsudku NS ČR 21Cdo 2596/2011 a 21Cdo 2070/2012 je v pravomoci soudu posuzovat intenzitu závažnosti porušení povinností. Soud se tedy zabýval tím, zda žalobce porušil vytýkané pracovněprávní povinnosti uvedené v odvolání a v jaké intenzitě. Ohledně vytýkaných porušení pracovních povinností žalobce týkajících se umožnění správy osobních údajů soud s ohledem jak na jejich výslech, tak i výslech, jakož i na základě dohody o mlčenlivosti neshledal, že by došlo k závažnému porušení povinností. Je možno přisvědčit žalovanému, že pro dokončení práce s v roce 2019 měla být uzavřena písemná smlouva dle §34 odst. 2 zákoníku práce, za což žalobce zodpovídal ze své pozice Nicméně dle názoru soudu, se jedná o mírně závažné, téměř nepatrné pochybení, kdy pouze dopomohl žalovanému zpřístupnit údaje, které již byly zpracovány na základě dříve písemných uzavřených dohod o pracovní činnosti/ k dispozici měl pouze jméno, příjmení a pracovní pozici/. Nejednalo se tedy o nové osobní a citlivé údaje, tedy zpracovávaly se údaje poskytnuté p. Hatalovou ještě po kontrole s webovými stránkami žalovaného. Digitalizace údajů byla zcela předána v roce 2018 žalovanému a v roce 2019 došlo k tzv. výpomoci, který měl již z dřívější uzavřené dohody o pracovní činnosti uzavřenou povinnost mlčenlivosti i nadále. tedy pracoval již s dříve poskytnutými osobními daty, která byla veřejně dostupná a tím nebyla narušena pravidla GDPR. pro žalovaného již v roce 2019 nepracoval. Dle dohody o mlčenlivosti jsou povinni dodržovat mlčenlivost o sdílených informacích i nadále. Byly zpřístupněny informace na internetu, informace nebyly tedy natolik osobní. Jednalo se o pomoc žalovanému, který potřeboval tzv.“navést“, jak s celou digitalizací pracovat a jak ji uvést do provozu. Za tuto práci nedostal zaplacení a se ji vůbec neúčastnil. Žádná zpřístupněná data nemohla a ani nebyla zneužita, žádná škoda tímto jednáním žalované způsobena nebyla, ta se jich ani nedomáhá.

30. Soud se proto zabýval druhým vytčeným porušením povinností, tj. vyplacením odměny ve výši 250 000,- Kč Ing. J. Zákoucké učiněné v březnu 2019, která byla uvedena v podaném odvolání žalobce v září 2019. Žalovaný shledává jednání žalobce jako útok na majetek žalovaného, kterým mu způsobil škodu. Soud vyzval žalovaného k upřesnění skutkových tvrzení, zda pravomoc rozhodování tajemníka je nějakým interním rozhodnutím omezena. Žalovaný soudu dodal jak interní předpis, tak kolektivní smlouvu, kdy rozhodnutí o výši odměny není ohraničeno, ani není podrobena jakékoliv věcné kontrole vydaného pokynu. Tento interní předpis, jakož i kolektivní smlouva nebyly shledány nadřízeným orgánem, že by byly v rozporu s principy finanční kontroly/z č. 320/2021 Sb. zákon o finanční kontrole/. Je zde pouze uveden důvod – případy splnění mimořádných nebo zvláště významných pracovních úkolů. Ust. § 134 zák. práce umožňuje, aby zaměstnavatel poskytl zaměstnanci odměnu za úspěšné splnění mimořádného nebo zvláště významného právního úkolu. Soud má za to, že s ohledem na to, že žalobce žádná vnitřní omezení neměl, kdy žalovaný mu poskytl vysokou kompetenci, mohl platně rozhodnout o odměně Ing. Jiriny Zákoucké a to v jakékoliv výši. Žalobce měl za to, že Ing. Jirina Zákoucká provedla kontrolu dat nad rámec své pracovní náplně, jakož že vykonávala výkon funkce předsedkyně pracovní skupiny složené ze zástupců OEK a OMP. Všeobecně je známo, že často bývá výkon funkce prováděn bezplatně a dle výsledků práce pak může být následně odměňován. Další důvody uvedené v interním sdělení ze dne 29.3.2019 nemůžou obstát pro přiznání mimořádné odměny, neboť dlouhodobá činnost zaměstnance nemůže být dle interních předpisů žalovaného, ani dle zákoníku práce odměňována. Pokud žalobce výše dva uvedené důvody shledal pro poskytnutí mimořádné odměny, soud má za to, že v rámci své pravomoci a interních předpisů, tak mohl rozhodnout platně. Soud se nedomnívá, že u interního rozhodnutí by se mělo jednat o zastřené právní jednání /21 Cdo 4481/2014/, neboť je na tajemníkovi, jakým způsobem ocení výkon funkce předsedkyně a provádění kontroly. Soud na základě provedení dokazování, tj. výsledku Ing. Zákoucké a přidělování jí průběžných odměn během jejího působení u žalovaného má za to, že p. Zákoucká svoji práci vykonávala po dobu 20 let řádně, kdy ji po celou dobu jejího působení u žalovaného nebyla udělena ani výška, ani s ní nebyl rozvázán pracovní poměr pro porušení pracovních povinností. Důkaz – analýzu p. Sedmihradské soud shledává jako irelevantní, neboť žalovaný p. Zákoucké žádnou výtku ani odvolání z její funkce neučinil, to učinila ona sama a následně s ní byl rozvázán pracovní poměr pro nadbytečnost, nikoliv pro porušení povinností. Pokud žalovaný shledal výši poskytnuté odměny neoprávněnou, měla se výplata v březnu 2019 odměny pozastavit a řešit s nadřízenými. Výplata však za vědomí žalovaného byla provedena na počátku dubna 2019 a vytčení nesprávně vyplacené odměny bylo provedeno na konci září 2019, tj. na konci šestiměsíční zákonné lhůty. Z chování žalovaného tak lze dovozovat, že ani on neposuzoval chování žalobce za natolik závažné, že jej vytknul žalobci až s několika měsíčním zpožděním, jakož že ani nepodnikl žádné kroky pro vymáhání této škody po žalobci, min. projednání ve škodní komisi, případně domáhání se škody soudní cestou. Je zde namísto užití odůvodnění judikátu R NS ČR 4123/2013. Sám žalovaný tím, že interními předpisy neurčil mantinely, tj. bližší konkretizaci důvodů, tak i případně omezení výše, v rámci kterých má možnost tajemník rozhodovat o mimořádné odměně zcela samostatně bez jakéhokoliv dalšího schválení, způsobil možnost takového rozhodnutí. Obecně je známa kontrola tzv. „čtyř očí“, tj. že každá finanční platba má svůj proces a má být schválena 2 kompetentními subjekty, což v tomto případě dodrženo nebylo. Nefungoval zde dostatečně vnitřní kontrolní systém, který si nadřízený orgán řádně neošetřil. Soud uvádí, že u žalobce neshledává, že jeho rozhodnutí by bylo protiprávní jednání, tedy že by se jednalo o méně či zvláště závažné porušení povinností.
31. Vzhledem k výše uvedenému, soud shledal, že odvolání žalobce z funkce tajemníka Městské části Praha 10 není platným právním jednáním, a proto soud rozhodl, jak ve výroku I. uvedeno. Vzhledem k uvedenému již bylo nadbytečné se zabývat neplatností výpovědi

z pracovního poměru, neboť pokud byl žalobce neplatně odvolán z funkce tajemníka, nemohla mu být dána ani platná výpověď dle ust. § 52 písm. c) zák. práce. Jinými slovy, žalobce se nemohl stát nadbytečným zaměstnancem žalované. Proto soud rozhodl, že i výpověď z pracovního poměru ze dne 26. 7. 2018 je neplatná (výrok č. II.).

32.O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“) tak, že přiznal žalobci, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce **68.372,-Kč**. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 4.000,-Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 3 písm. a), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“ ve znění účinném do dne 31.12.2024) z tarifní hodnoty ve výši 35 000 Kč sestávající z částky 2 500 Kč za každý z čtrnácti úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t.(2xpřevzetí a příprava právního zastoupení, předžalobní výzva z 22.11.2019,, 2x žaloba, účast u jednání dne 19.5.2020,5.3.2024, 14.5.2024, 4.6.2024, 16.7.2024, 10.9.20242x, vyjádření z 4.4.2024 a z 9.7.2024) a z částky 1 250 Kč za jeden úkon právní služby uvedený v § 11 odst. 2 a. t. (vyjádření žalobce k podjatosti soudce z 17.10.2024) včetně patnácti paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. ve znění účinném do 31.12.2024 a odměna stanovená dle § 9 odst. 3 písm. a), § 6 odst. 1 a § 7 a. t. v platném znění z tarifní hodnoty ve výši 65 000 Kč sestávající z částky 3 700 Kč za každý ze tří úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t.(účast u jednání dne 3.4.2025 a dne 9.6.2025 2x) včetně tří paušálních náhrad výdajů po 450 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. v platném znění a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 53 200 Kč ve výši 11 172 Kč. Pokud soud přiznal odměnu za účast na jednání 2x, tato jednání přesáhla dobu trvání 2 hodin. Soud nepřiznal žalobci odměnu za doplnění žalobních skutkových tvrzení z 20.2.2020, 25.2.2020, 8.4.2020, 13.5.2024 a z 14.10.2024 neboť k nim žalobce nebyl soudem vyzýván a bylo na něm, aby své 1. podání podal zcela kvalifikovaně. Podání žalobce ze dne 13.3.2024, 1.7.2024, 22.8.2024 a 16.9.2024 neposoudil soud jako odborné právní vyjádření, a proto za tyto úkony žalobci odměnu nepřiznal. Sdělení žalobce k vyjádření žalované ze dne 9.9.2024 soud nedohledal.

33.Lhůtu k plnění soud stanovil ve lhůtě 3 dnů dle § 160 o.s.ř. a místo plnění nákladů řízení dle § 149 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 10. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 9. června 2025

JUDr. Jana Hustedová v. r.
soudkyně

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Martiny Tvrdkové a JUDr. Jana Chmela, Ph.D. ve věci

žalobce:

zastoupený advokátem prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, CSc.
sídlem Pobřežní 370/4, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Městská část Praha 10, IČO 00063941
sídlem Vinohradská 3218/169, 100 00 Praha 10
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Patrikem Frkem
sídlem Ohradské náměstí 1628/7B, 155 00 Praha 5

o neplatnost odvolání tajemníka z funkce a o neplatnost výpovědi z pracovního poměru

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 6. 2025, č. j. 21 C 220/2019-710

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 16 335 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta prof. JUDr. Miroslava Běliny, CSc.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem vyhověl žalobě a určil, že odvolání žalobce z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 10 ze dne 25. 9. 2019 je neplatné (výrok I.), určil, že rozvázání pracovního poměru výpovědí podle § 52 písm. c) zákoníku práce učiněné vůči žalobci dopisem ze dne 21. 11. 2019 je neplatné (výrok II.) a žalovaného zavázal k povinnosti nahradit žalobci na nákladech řízení 68 372 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Miroslava Běliny (výrok III.). Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal určení neplatnosti odvolání z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 10 ze dne 25. 9. 2019 a určení neplatnosti výpovědi, která mu byla udělena podle § 52 písm. c) zákoníku práce dopisem žalovaného ze dne 21. 11. 2019.
2. Soud prvního stupně ve věci rozhodoval druhým rozsudkem. Jeho předchozí rozsudek ze dne 19. 5. 2020, č. j. 16 C 220/2019-212, kterým žalobě na určení neplatnosti odvolání žalobce z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 10 ze dne 25. 9. 2019 rovněž vyhověl a rozhodl o nákladech řízení, byl k odvolání žalovaného zrušen usnesením Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 1. 12. 2023, č. j. 62 Co 247/2020-274 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Vyhovující rozsudek odůvodnil soud prvního stupně zejména tím, že v případě žalobce nebyla splněna podmínka podle § 97 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze v platném znění, když předchozí souhlas ředitelky Magistrátu hlavního města Prahy s odvoláním žalobce z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 10 udělený ve formě rozhodnutí ze dne 24. 9. 2019 pod č. j. MHMP 1849996/2019, byl k odvolání žalobce následně zrušen rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2020, pod č. j. MV-156878-12/ODK-2019. Odvolání žalobce z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 10 soud prvního stupně proto shledal pro nesplnění této podmínky neplatným. Odvolací soud ve svém zrušujícím rozhodnutí dovodil, že v mezidobí Městský soud v Praze v řízení sp. zn. 5 Ad/2020 rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2020, č. j. MV-156878-12/ODK-2019, určil nicotným, z čehož je zřejmé, že odpadl důvod, pro který soud prvního stupně shledal odvolání žalobce z funkce tajemníka Městské části Praha 10 ze dne 25. 9. 2019 neplatným, když jediným důvodem, který soud prvního stupně vedl k vyhovění žalobě, bylo to, že nebyla splněna zákonná podmínka uvedená v § 97 odst. 2 zák. č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze. Závěr soudu prvního stupně o neplatnosti odvolání žalobce z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 5 odvolací soud proto shledal za dané situace předčasným. Odvolací soud soudu prvního stupně uložil zabývat se dalšími důvody tvrzené neplatnosti odvolání žalobce z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 10, a to jak z hlediska toho, zda toto odvolání splňuje všechny formální předpoklady právního jednání, tak z pohledu toho, zda vytýkané důvody pro odvolání žalobce z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 10 podle § 12 odst. 1 písm. b) zák. č. 312/2002 Sb. o úřednících územních samosprávných celků byly naplněny.
3. V dalším řízení soud prvního stupně svým usnesením ze dne 4. 6. 2024 vyhlášeným při jednání spojil ke společnému projednání věc vedenou u téhož soudu pod sp. zn. 16 C 37/2020, v níž se žalobce domáhal určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru výpovědí podle § 52 písm. c) zákoníku práce, které bylo vůči němu učiněno dopisem žalovaného ze dne 21. 11. 2019
4. Soud prvního stupně po dokazování provedeném zejména z listinných důkazů a výpovědí svědků, když vyšel též z některých nesporných tvrzení účastníků, zjistil skutkový stav, který podrobně popsal v odůvodnění svého rozhodnutí pod body 8-13, v nichž uvedl skutková zjištění, která učinil z jednotlivých provedených důkazů. V bodě 14 odůvodnění rozsudku vysvětlil, že pro nadbytečnost neprovedl dalšímu důkazy navržené účastníky. Pod bodem 15 pak výsledně shrnul skutkový stav, který zjistil. Ten odvolací soud uvádí v doslovném znění.
5. Žalobce byl jmenován do funkce tajemníka u žalovaného dne 27. 11. 2002. Žalobce byl po souhlasu Magistrátu dne 25. 9. 2019 odvolán z funkce tajemníka pro dvě porušení zákonných povinností, a to udělení odměny ve výši Ing. Jiřině Zákoucké a umožnění přístupu

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kumštátová.

k osobním údajům zaměstnanců žalovaného [redacted]. Žalobce rozhodl o udělení odměny ve výši [redacted]. Ing. Jiríně Zákoucké interním sdělením ze dne 29. 3. 2019 dle § 134 zákoníku práce za dlouhodobou činnost v oblasti kontroly a inertního auditu, za příkladnou spolupráci s Odborem kontroly a komunikace včetně zaškolení několika zaměstnanců tohoto oboru, za dlouhodobé působení v Komisi k řešení škod a ztrát, za výkon funkce předsedkyně pracovní skupiny složené ze zástupců OEK a OMP. U Ing. Zákoucké se však nejednalo o jedinou odměnu, kterou v průběhu své dvacetileté práce u žalovaného dostala. [redacted] pracoval u žalované v roce 2018 na základě písemné dohody o pracovní činnosti ze dne 23. 7. 2018 a měl uzavřenou i dohodu o mlčenlivosti s povinností ji udržovat i nadále, v roce 2019 komunikoval se zaměstnanci žalovaného pouze ohledně nahrání dat, kdy mu byly zasílány podklady pro tvorbu personální databáze žalovaného. Jak soudu uvedl svědek [redacted] i svědek [redacted] neměl přístup k neveřejným osobním údajům zaměstnanců žalovaného, měl pouze údaje o jménu a pracovní pozici, které bylo možné zjišťovat i z internetových stránek žalovaného. Jak vyplynulo ze svědeckých výpovědí [redacted] oba měli uzavřenou dohodu o mlčenlivosti, s přípisem „i nadále“. Po odvolání žalobce z funkce mu žalovaný nabídl dne 6. 11. 2019 práci na pozici referenta referátu speciálních kontrolních činností oddělení kontrolního Odboru živnostenského ÚMČ, tuto nabídku žalobce dne 13. 11. 2019 odmítl, žalobce mu proto dne 21. 11. 2019 dal výpověď podle ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce. Žalobce dne 22. 11. 2019 sdělil žalovanému, že výpověď považuje za neplatnou a trvá na dalším zaměstnávání.

6. Soud prvního stupně zjištěný skutkový stav posoudil zejména podle zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávních celků, když odkázal na jeho § 2 odst. 7, § 12 odst. 1 písm. b), § 16 odst. 1 písm. b), uvedená zákonná ustanovení odcitoval. Poté odkázal na zákoník práce – zákon č. 262/2006 Sb., jeho § 52 písm. c), § 134 a § 302 písm. a), d), f) a g), tato zákonná ustanovení rovněž odcitoval. Odkázal též na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, kterou označil a citoval z ní – rozsudek ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. 21 Cdo 2596/2011, 21 Cdo 2070/2012 a 21 Cdo 4123/2013.
7. Soud prvního stupně shledal žalobcův naléhavý právní zájem na požadovaném určení podle § 80 o. s. ř. K tomu uvedl, že s ohledem na postavení žalobce jako veřejné osoby je namístě, aby bylo rozhodnuto, zda odvolání bylo učiněno platně, či neplatně; nepostačí o tom rozhodnout pouze jako o předběžné otázce v rámci žaloby na neplatnost výpovědi z pracovního poměru podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Dále se zabýval tím, zda vytýkané odvolání žalobce z funkce tajemníka splňuje všechny formální náležitosti a dospěl k závěru, že tomu tak je. Odvolání žalobce z funkce tajemníka je dostatečně srozumitelné a určité, bylo učiněno starostkou žalovaného s předchozím souhlasem Ing. Zdeny Javornické pověřené řízením Magistrátu hl. m. Prahy a žalobci bylo doručeno ve lhůtě šesti měsíců. Soud prvního stupně poté zaměřil svoji pozornost na to, zda uplatněné důvody odvolání byly naplněny.
8. S poukazem na citovanou judikaturu konstatoval, že je v pravomoci soudu posuzovat intenzitu závažnosti porušení povinností. Zabýval se proto tím, zda žalobce porušil vytýkané pracovněprávní povinnosti uvedené v odvolání a v jaké intenzitě. K tomu uvedl, že ohledně vytýkaných porušení pracovních povinností žalobce týkající se umožnění správy osobních údajů [redacted] s ohledem na výsledky těchto svědků a výsledky svědka [redacted] jakož i na základě dohody o mlčenlivosti neshledal, že by došlo k závažnému porušení povinností. Soud prvního stupně přisvědčil žalovanému v tom, že měla být pro dokončení práce s [redacted] v roce 2019 uzavřena písemná smlouva podle § 34 odst. 2 zákoníku práce, za což byl odpovědný žalobce, toto pochybení však je třeba hodnotit podle soudu jako mírně závažné, takřka nepatrné. [redacted] pouze dopomohl žalovanému zpřístupnit údaje, které již byly zpracovány na základě dříve písemně uzavřených dohod o pracovní činnosti, nejednalo se tedy o nové osobní a citlivé údaje, tedy zpracovávaly se údaje poskytnuté paní Hatalovou ještě po

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kumštátová.

kontrole s webovými stránkami žalovaného. Digitalizace údajů byla předána již v roce 2018 žalovanému a v roce 2019 došlo ze strany žalovaného k výpomoci, když tento měl již dříve uzavřenou dohodu o pracovní činnosti a měl uzavřenou dohodu o mlčenlivosti i nadále. Žalovaní byli povinni dodržovat mlčenlivost o sdílených informacích i nadále, byly zpřístupněny informace na internetu, informace ovšem nebyly natolik osobní. Jednalo se pouze o pomoc žalovanému, který potřeboval navést, jak s celou digitalizací pracovat a jak ji uvést do provozu.

9. Pokud jde o druhé vytýkané porušení povinnosti, tedy vyplacení odměny ve výši 100 000 Kč Ing. Zákoucké v březnu 2019, soud prvního stupně uvedl, že s poukazem na interní předpis žalovaného neměl žalobce žádné vnitřní omezení v tom, aby poskytl takto vysokou kompenzaci a mohl platně rozhodnout o odměně Ing. Zákoucké ve výši 100 000 Kč. Žalobce vycházel z toho, že Ing. Zákoucká provedla kontrolu nad rámec své pracovní náplně a že vykonávala funkci předsedkyně pracovní skupiny složené ze zástupců OEK a OMP. Podle soudu je všeobecně známo, že výkon funkcí zpravidla bývá prováděn bezplatně a dle výsledků práce pak může být následně odměňován. Další důvody uvedené v interním sdělení z 29. 3. 2019 nemohou obstát pro přiznání mimořádné odměny, neboť dlouhodobá činnost zaměstnance nemůže být podle interních předpisů žalovaného ani podle zákoníku práce odměňována. Pokud ovšem žalobce tyto dva důvody shledal pro poskytnutí mimořádné odměny, tak v rámci své pravomoci a interních předpisů rozhodl platně, podle soudu se nejednalo o zastřené právní jednání (k tomu 21 Cdo 4418/2014), neboť je na tajemníkovi, jakým způsobem ocení výkon funkce předsedkyně a provádění kontroly. Soud po provedeném dokazování zjistil, že Ing. Zákoucká vykonávala svoji práci po dobu dvaceti let řádně, nebyla jí udělena ze strany žalovaného žádná výtky ani s ní nebyl rozvázán pracovní poměr pro porušení pracovních povinností. Shledal-li žalovaný výši poskytnuté odměny neoprávněnou, tak se měla její výplata v březnu 2019 pozastavit a řešit s nadřízenými, což se ale nestalo. K výplatě došlo v dubnu 2019 a vytčení nesprávně vyplacené odměny bylo provedeno na konci září 2019, tedy na konci šestiměsíční zákonné lhůty. Ani žalovaný nepovažoval chování žalobce za natolik závažné, že by ho vytkl žalobci až s několika měsíčním zpožděním, a nepodnikl ani žádné kroky pro vymáhání této škody minimálně projednání ve škodní komisi, případně domáhání se náhrady škody soudní cestou. K tomu soud prvního stupně odkázal na odůvodnění judikátu „R NS ČR 4123/2013“. Doplnil, že interní předpisy neurčily mantinely, tedy bližší konkretizaci důvodů, nebylo zde ani případné jiné omezení, tajemník tak měl možnost samostatně rozhodnout o mimořádné odměně bez jakéhokoli dalšího schválení. V závěru k tomu soud prvního stupně poukázal na pravidlo „čtyř očí“, které u žalovaného nefungovalo, nefungoval ani nedostatečně vnitřní kontrolní systém, který si nadřízený orgán řádně neošetřil. Soud prvního stupně tak uzavřel, že v uvedeném jednání nelze spatřovat méně závažné či závažné porušení povinností. Důvody pro odvolání žalobce z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 10 podle § 12 odst. 1 písm. b) zák. č. 312/2002 Sb. o úřednících územních samosprávních celků tak naplněny nebyly. Soud prvního stupně proto shledal odvolání žalobce z funkce tajemníka neplatným právním jednáním a žalobě výrokem I. rozsudku vyhověl.
10. Za této situace žalobci nemohla být dána platná výpověď z pracovního poměru podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Soud prvního stupně ji proto shledal rovněž neplatnou a žalobě vyhověl i v této části výrokem II. rozsudku.
11. Výrok o nákladech řízení (III.) odůvodnil § 142 odst. 1 o. s. ř. Náhradu nákladů řízení přiznal úspěšnému žalobci s tím, že tyto sestávají ze soudního poplatku z žaloby a z nákladů právního zastoupení. Tyto vyčíslil v odůvodnění svého rozhodnutí podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. – advokátní tarif.
12. Proti rozsudku podal odvolání žalovaný. Jeho odvolání směřovalo do všech výroků napadeného rozsudku a žalovaný uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. a), b), c), d), e) a g) o. s. ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kumštátová.

13. Pod bodem III. odvolání žalovaný podrobně vymezil předmět sporu, rozebral důvody odvolání žalobce z funkce tajemníka ze dne 25. 9. 2019 s tím, že v obou těchto důvodech spatřuje závažné porušení zákonem stanovených povinností podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících. Pod bodem IV. odvolání žalovaný zrekapituloval skutkový stav, který soud prvního stupně zjistil a vytkl pochybení spočívající v neznalosti toho, co mělo být v řízení prokázáno, což výsledně mělo vliv i na věcnou správnost napadeného rozsudku. Pokud jde o výši mimořádné odměny a potencionální majetkovou újmu žalovaného, primárně se nejedná o důvody odvolání žalobce z funkce tajemníka, ale o jejich kontext či upřesnění, nejde o významné skutkové okolnosti, které by bezprostředně vedly k odvolání žalobce z funkce tajemníka. Přiměřenost či nepřiměřenost mimořádné odměny nebyla primárním důvodem k odvolání žalobce z funkce. Podle žalovaného soud prvního stupně neměl znalost o základních skutkových otázkách, což žalovaný demonstroval na poučení žalobci, které se mu dostalo při jednání dne 4. 6. 2024 k tomu, aby doplnil svá tvrzení o tom, proč nebyla uzavřena dohoda o ukončení pracovního poměru s vyrovnáním s Ing. Zákouckou, když tato skutečnost je podle žalovaného bezpředmětná. Pokud pak jde o druhý důvod odvolání žalobce z funkce, tak je nerozhodné, zda pan Ornstein při své práci aktivně manipuloval s osobními údaji či nikoliv, žalobce se dopustil závažného porušení povinností už tím, že umožnil externí osobě přístup do interních systémů a výkon práce bez smlouvy. Poučovací povinnost ze strany soudu byla splněna zmatečně, což pramenilo z neznalosti právně významných skutkových tvrzení. To pokračovalo i na ústním jednání dne 16. 7. 2024 ve vztahu k dalšímu poučení ohledně doplnění skutkových tvrzení k tomu, k jakým osobním údajům měli [redacted] v roce 2019 přístup a do jakých serverů měli vstupovat, respektive zda vykonávali oba svoji pracovní činnost, což bylo důvodem uvedeným ve výpovědi. Zmatečné poučení následovalo i při jednání dne 15. 4. 2025.
14. Žalovaný shrnul, že v řízení nebyl řádně poučen podle § 118a odst. 3 o. s. ř. o tom, že by neunesl důkazní břemeno k prokázání neoprávněnosti mimořádné odměny udělené Ing. Zákoucké. V důsledku absence této poučovací povinnosti došlo k porušení práva účastníka na spravedlivý proces, rozhodnutí soudu je pro žalovaného překvapivé.
15. Napadený rozsudek je rovněž nepřezkoumatelný „v mnoha ohledech“, když odůvodnění postrádá srozumitelný vztah mezi provedenými důkazy, zjištěnými skutečnostmi a právními závěry. Takový vztah v rozsudku chybí. Soud sice rekapituluje, co žalobce tvrdil a jaké důkazy byly provedeny, avšak zcela opomíjí vyložit, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění. Odůvodnění tak je vnitřně rozporné, když soud shrnuje, že žalobce udělil odměnu za činnosti v oblasti kontroly auditu, tedy implicitně uznává, že tato odměna byla za dlouhodobou činnost a zároveň konstatuje, že odměna časově omezena není. Nadto prvostupňový soud zkreslil a neúplně zhodnotil provedené důkazy v odstavcích 8-13 rozsudku. Zcela nekriticky například převzal výpovědi naznačující, že [redacted] neměl přístup k žádným neveřejným osobním údajům a pracoval pouze s veřejně dostupnými daty. Nadto některé důkazní návrhy nebyly vůbec provedeny, dokazování bylo ukončeno předčasně, což soud stupně pouze stručně zhodnotil v odst. 14 rozsudku. Také nesprávně aplikoval speciální úpravu odvolání tajemníka z funkce podle zákona o úřednících, k čemuž žalovaný poukázal na ust. § 12 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Prvostupňový soud rovněž pochybil při hodnocení intenzity, tedy závažnosti jednání žalobce.
16. Pokud soud prvního stupně žalovanému vytýká, že v souvislosti s jednáním žalobce nepřijal žádná opatření, tak toto je irelevantní, neboť platnost odvolání na žádných sankcích či náhradě škody nezávisí. Odvolání z funkce a náhrada škody jsou dva zcela nezávislé procesy. K tomu žalovaný vysvětlil, proč nemusí bezodkladně uplatnit nárok na náhradu škody, může k tomu mít různé jiné důvody a podobně. Závažnost porušení se ovšem posuzuje podle skutků, a ne podle reakcí zaměstnavatele. Podle žalovaného bylo namíste posoudit, zda jednání žalobce naplnilo znaky závažného porušení povinností či opakovaných méně závažných porušení povinností především s ohledem na charakter a důsledky tohoto jednání. Samotné naplnění skutkové

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kumštátová.

podstaty závažného porušení povinností není podmíněno konkrétní výši vzniklé škody a ani jejím vymožením, k čemuž žalovaný rozebral ustanovení § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících a zmínil judikaturu Nejvyššího soudu ČR, kterou označil – rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 4123/2013. Žalovaný zdůraznil, že to byl žalobce jako tajemník, který rozhodl o vyplacení sporné mimořádné odměny a jedině on sám měl pravomoc toto své rozhodnutí změnit nebo zrušit, žádný z podřízených a ani jiný orgán úřadu nemohl bez dalšího „zastavit“ realizaci rozhodnutí statutárního zástupce zaměstnavatele. Proto žalovanému nelze vytýkat, že nezabránil výplatě částky [REDAKCE] když odpovědnost za toto rozhodnutí nesl žalobce jako nejvyšší úředník. Žalovaný zdůraznil, že žalobce zastával funkci tajemníka úřadu, tedy nejvyššího úředníka a statutárního zástupce zaměstnavatele, což významně zvyšuje závažnost jeho prohrěšků. Na tajemníka jsou kladeny mimořádné nároky, neboť tento stojí v čele úřadu a z titulu své funkce odpovídá za jeho řízení, kontrolu a zákonnost práce ostatních zaměstnanců. Na rozdíl od běžného úředníka, který plnil své úkoly ze své pozice, tajemník zodpovídá za to, že ostatní zaměstnanci dodržují své povinnosti. Proto porušení povinností žalobce nelze bagatelizovat.

17. V další části odvolání žalovaný pod body VII. a VIII. popsal „skutečně prokázaný skutkový stav ohledně prvního a druhého odvolacího důvodu vyplývající z nesporných skutečností a provedeného dokazování“. K tomu odvolací soud uvádí, že uvedený popis představuje v případě obou důvodů odvolání žalobce z funkce tajemníka skutkovou verzi zastávanou žalovaným; v podrobnostech proto na odvolání v této části odkazuje. Pod bodem IX. žalovaný rozebral právní hodnocení soudu prvního stupně ohledně prvního odvolacího soudu, v němž namítl nepřesvědčivost, neurčitost a nesrozumitelnost tedy nepřezkoumatelnost právního závěru prvostupňového soudu, když právní posouzení postrádá „jakékoliv právní posouzení“. Podle žalovaného prvostupňový soud toliko shrnuje skutkové závěry, nicméně jak je hodnotí právně, nelze zjistit. K tomu žalovaný podrobně citoval z odůvodnění napadeného rozsudku závěry, které považuje za zmatečné, včetně zmatečného odkazu na judikaturu – R NS ČR 4123/2013. Nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně o tom, že „je všeobecně známo, že často bývá výkon funkce provádět bezplatně a dle výsledků práce tak může být následně odměňován“ s tím, že pokud je toto stanovisko, míněno vážně, tak soud zcela neguje konkrétní úpravu odměňování jako základního principu pracovního práva, tedy že za závislou práci náleží odměna. K tomu žalovaný citoval § 134 zákoníku práce, který dále rozebral a zopakoval svoji verzi o tom, že motivem poskytnutí odměny bylo faktické ukončení pracovního poměru jako náhrady odstupného Ing. Zákoucké. Tím se vytváří skutkový základ pro závěr, že žalobce využil § 134 zákoníku práce k jinému účelu, než pro jaký je určen, tedy k vyplacení odměny za okolnost nesouvisející s pracovním výkonem – pouhé skončení zaměstnání, - což je se smyslem a účelem § 134 zákoníku práce neslučitelné. Nadto dokazováním bylo prokázáno, že činnosti, pro které byla odměna vyplacena, se částečně vztahovaly k výkonu běžných pracovních povinností, zčásti k úkolům dokončeným ještě před více než pěti lety, zčásti k úkolům, které nelze považovat za úspěšně splněné a zčásti úkolům, za něž Ing. Zákoucké byla poskytnuta mimořádná odměna. Žalovaný dále rozebral institut mimořádné odměny s poukazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR a komentářovou literaturu, kterou citoval. Shrnl, že žalobce porušil ustanovení § 16 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a) a c) zákona o úřednících, dále porušil ust. § 302 písm. a), e) a f) zákoníku práce. O přiznání mimořádné odměny Ing. Zákoucké bylo rozhodnuto v rozporu se zákoníkem práce, neboť nebyly dány žádné důvody pro přiznání takovéto odměny, ať již z hlediska věcného nebo časového nebo proto, že již za tuto činnost mimořádné odměny přiznány byly. Výše způsobené škody, je zde nerozhodná, je zřejmé, že se jedná o zásadní útok na majetek žalovaného. Nadto k tomu došlo za situace, kdy pracovní poměr označené zaměstnankyně byl ukončován z důvodu jejích zásadních pochybení.
18. Pokud jde o právní hodnocení druhého odvolacího důvodu, soud prvního stupně své závěry formuloval rovněž nepřesvědčivě, neurčitě, nesrozumitelně, a tedy nepřezkoumatelně. Tyto závěry žalovaný podrobně odcitoval z napadeného rozsudku a uzavřel, že bylo prokázáno, že

činnost vykonávaná dotčenými zaměstnanci měla znaky závislé práce podle § 2 zákoníku práce. Byl prokázán obsah závislé práce, a tedy i to, co uvedené osoby pro žalovaného vykonávaly. Žalovaný podrobně rozebral znaky závislé práce a shrnul, že činnost, kterou vykonávali [REDAKCE] všechny znaky závislé práce splňovala, jejich práce byla vykonávána protiprávně, bez řádného smluvního rámce a bez odměny. Pokud určitá činnost naplňuje znaky závislé práce, tak nesmí být vykonávána mimo pracovněprávní vztah, jinak řečeno, nelze ji legálně vykonávat na základě pouhé ústní dohody či dobrovolnický uvnitř úřadu. Žalobce tím, že připustil neformální výkon práce [REDAKCE] porušil zákaz výkonu závislé práce mimo pracovněprávní vztah. K tomu žalovaný odkázal na ust. § 34 odst. 2 zákoníku práce, kdy nebyla dodržena obligatorní písemná forma dohody o pracovní činnosti. Nešlo o pouhou nedbalost, ale o záměr, žalobce vědomě obešel povinnost danou § 34 odst. 1 a 2 zákoníku práce, čímž vystavil jak zaměstnavatele, tak samotné [REDAKCE] právní nejistotě a rizikům. Žalobce tak porušil svoji povinnost uzavřít pracovněprávní smlouvu písemně, a z toho se nemůže vyvinít tím, že vlastně o nic nešlo. Podle žalovaného se jednalo o podstatné pochybení, které ohrozilo, jak právní postavení dotčených osob, tak i zájmy zaměstnavatele. Pokud žalobce namítá, že svoji odpovědnost delegoval v souvislosti s prací vykonávanou [REDAKCE] na podřízenou JUDr. Hatalovou, tak JUDr. Hatalová byla v rozhodné době pořízena právě žalobci a neexistuje žádný písemný a ani ústní pokyn tajemníka, kterým by formálně žalobce delegoval odpovědnost za danou záležitost na JUDr. Hatalovou. Z její pracovní náplně naopak bylo prokázáno, že žádnou takovou povinnost neměla. Žalobce sám uzavíral smlouvy s osobami [REDAKCE] a fakticky je pověřil výkonem práce, prováděl kontroly jejich práce a schvaloval jejich odměny. Odpovědnost je proto plně na něm. Nadto žalobce spadá do kategorie vedoucích zaměstnanců podle § 11 zákoníku práce, což žalovaný rovněž podrobně rozebral. Znovu zopakoval, že JUDr. Hatalová byla podřízenou vedoucí zaměstnankyní bez samotné statutární působnosti, její pracovní náplň výslovně neobsahovala odpovědnost za zaměstnávání externích osob. Žalovaný zdůraznil postavení tajemníka úřadu jako vedoucího úřadu, který je ze zákona o úřednících odpovědný za řádné personální a organizační vedení úřadu a je povinen dodržovat veškeré právní předpisy vztahující k výkonu jeho práce podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících. Umožněním výkonu závislé práce mimo pracovněprávní vztah své povinnosti hrubě porušil, jeho jednání mělo potencionální dopad na bezpečnost a majetek úřadu tím, že umožnil třetím osobám přístup k internímu softwaru a k osobním údajům zaměstnanců bez jakéhokoli smluvního zajištění, čímž porušil svoji povinnost podle § 16 odst. 2 písm. c) zákona o úřednících. Intenzita za porušení povinností žalobce je v obou případech závažná, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 2. 2020, sp. zn. 21 Cdo 3212/2019. Z uvedeného judikátu žalovaný podrobně citoval. Shrnutí, že povinnost dodržovat zákonem stanovené povinnosti patří k základním povinnostem úředníka.

19. Pod bodem XII. odvolání se žalovaný vyjádřil k otázce platnosti výpovědi z pracovního poměru. Shrnutí, že výpověď byla žalobci dána po právu, byla odůvodněna a splňuje všechny materiální a formální předpoklady. Je proto namístě žalobu v plném rozsahu zamítnout.
20. V závěru odvolání pod bodem XIII. se žalovaný vyjádřil k nákladům řízení, když z dosavadní judikatury vyplývají typové důvody, pro které mohou být náklady právního zastoupení přiznány i veřejnoprávní korporaci. Žalovaný byl v řízení zastoupen advokátem, což v daném případě bylo zcela na místě, a to s poukazem na mimořádnou složitost a jedinečnost případu, protože se nejedná o běžnou agendu, kterou by bylo město schopno rutinně zvládat interně. Naopak se jedná o právně a skutkově komplexní spor, včetně provázanosti s mnoha dalšími řízeními, včetně správněprávní linie, která celému tomuto řízení v podstatě předcházela. Využití advokáta proto bylo zcela na místě a bylo účelné. Nelze pominout ani hodnotu sporu a právní následky, které spor pro městskou část může mít. Nadto žalovaný poukázal na možné riziko konfliktu zájmů a nemožnost využití interního aparátu, kdy žalobce je tajemníkem Úřadu městské části a je nadřízený všem zaměstnancům, což znamená, že i interní právníci městské části jsou, či

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kumštátová.

donedávna byli, podřízení žalobce. Lze proto tvrdit, že v daném případě městská část reálně nedisponovala použitelným interním aparátem, který by ho mohl kvalifikovaně a loajálně hájit. Nepřiznání náhrady nákladů řízení by v daném případě znamenalo, že městská část by byla fakticky sankcionována za to, že odpovědně zvolila nestranné zastoupení místo potencionálně podjatého interního právníka.

21. Závěrem žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobu v plném rozsahu zamítne a žalovanému přizná náhradu nákladů řízení, případně aby ho zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
22. V doplnění odvolání označeném jako „procesní stanovisko žalovaného“ ze dne 1. 10. 2025 žalovaný v úvodu uvedl, že reaguje na výtku soudu prvního stupně ohledně toho, že po žalobci nevymáhal škodu způsobenou nezákonným placením odměny. K tomu odkázal zejména na judikaturu Nejvyššího soudu ČR – rozhodnutí ze dne 26. 7. 2023, sp. zn. 5 Tdo 293/2023, které sice bylo vedeno v trestněprávní věci, ale jeho závěry jsou použitelné i zde. Toto rozhodnutí žalovaný rozebral. Zmínil dále zneužití práva žalobcem v té souvislosti, že žalobce opakovaně zasílal výzvy k obnovení smířčích jednání přímo starostovi, ačkoliv věděl o tom, že žalovaný je právně zastoupen. Takovéto jednání žalovaný hodnotí jako zneužití práva, které se vztahuje k principu rovnosti spravedlivého procesu. Jednání žalobce také obchází pravidla dokazování: namísto toho, aby informace o způsobu rozhodování městské části získal žalovaný procesní cestou, tak žalobce využívá jednostranný nástroj daný zákonem o informacích. Žalovaný opakovaně zdůraznil zneužití práva ze strany žalobce, porušení zásady rovnosti zbraní a nerovnováhu procesních možností, porušení principu rovnosti.
23. Dále se znovu vyjádřil k otázce nákladů řízení v případě statutárních měst a jejich městských částí, o nichž platí vyvratitelná domněnka, že disponují dostatečným personálním a materiálním vybavením k obhajobě svých práv bez externího advokáta, pokud se neprokáže opak. Odkázal k tomu na své odvolání s tím, že zdůraznil mimořádnou složitost sporu a specifčnost agendy.
24. Žalobce ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného a jeho doplnění odkázal na správná skutková zjištění soudu prvního stupně a jeho správné právní posouzení. Odvolací důvody žalovaného odmítl s tím, že akcentoval předmět sporu, který byl vymezen v odvolání z funkce tajemníka ze dne 25. 9. 2019 a který nelze nahrazovat novými skutečnostmi či ho jakkoliv doplňovat, jak to činí žalovaný. Žalobce zrekapituloval odvolací námitky žalovaného s tím, že odvolání považuje za nedůvodné. Vyjádřil se k jednotlivým důvodům, proč byl odvolán z funkce tajemníka. K prvnímu důvodu odvolání z funkce tajemníka – vyplacení mimořádné odměny Ing. Zákoucké – uvedl, že zvláště závažné porušení povinností žalobce spatřoval žalovaný ve dvou skutečnostech, a to, že odměna byla vyplacena za činnosti, které se vztahovaly částečně k výkonu pracovních povinností a odměna byla poskytnuta za úkony provedené před více než pěti lety. Žalovaný k tomuto důvodu v průběhu řízení postupně měnil svá stanoviska tak, když později zdůrazňoval zastřený důvod přiznání odměny v kontextu s neuspokojivými pracovními výsledky Ing. Zákoucké, a tím, že v minulosti jí byly některé odměny přiznány. To ovšem je podle žalobce nepodstatné a pokud se žalovaný snaží odvolací důvody rozšiřovat či doplňovat, tak takovýto postup je nepřipustný. Žalobce odmítl zastřený důvod nepřiznání odměny tak, jak to žalovaný tvrdí, připustil toliko, že k odměně přistoupil v souvislosti s ukončením pracovního poměru Ing. Zákoucké, tedy při příležitosti rozvázání pracovního poměru, nikoliv ovšem z důvodu rozvázání pracovního poměru. Je nerozhodná námitka žalovaného o tom, že Ing. Zákoucká byla do pracovní skupiny zařazena v rozporu se zákonem o finanční kontrole a že její činnost v této skupině způsobila žalovanému komplikace, neboť to s předmětem sporu nijak nesouvisí. Žalobce se znovu vyjádřil k důvodům přiznání mimořádné odměny Ing. Zákoucké v souvislosti s jejím působením v pracovní skupině, když žalovaný neprokázal, že by se jednalo o běžný výkon jejích pracovních povinností. V popisu její pracovní činnosti totiž důvody uvedené v rozhodnutí o přiznání odměny nejsou nijak uvedeny, a ani z něj nevyplývají. Z ust. § 134 zákoníku práce pak nevyplývá povinnost poskytnout mimořádnou odměnu hned po skončení pracovního úkolu

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kumštátová.

a jakýkoliv jiný výklad, který zastává žalovaný v tomto směru odporuje základním zásadám soukromého práva, když je třeba uplatnit princip, že co není zakázáno, je dovoleno.

25. K druhému důvodu odvolání žalobce z funkce tajemníka – činnost [redacted] – bylo prokázáno, že obě tyto osoby v roce 2019 žádnou závislou práci pro žalovaného nevykonávaly. Žalobce se tak do jisté míry distancuje od závěrů soudu prvního stupně, neboť je přesvědčen, že k porušení povinnosti v souvislosti s činností [redacted] nedošlo ani mírně závažným či téměř nepatrným pochybením. [redacted] závislou činnost v roce 2019 pro žalovaného nevykonávali, a nebyl proto důvod s nimi uzavírat pracovní smlouvu či dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr. Bylo prokázáno, že činnost [redacted] byla pro žalovaného ukončena již v roce 2018, kdy byla JUDr. Hatalové předána závěrečná zpráva o tvorbě softwarové aplikace. V roce 2019 pouze [redacted] na žádost předal tuto agendu zaměstnancům personálního oddělení a oddělení e – governmentu a ICT k vlastnímu výkonu závislé práce, která měla být předmětem pracovněprávního vztahu. K tomu žalobce odkázal zejména výpověď svědka [redacted] tím, že bylo prokázáno, že [redacted] měl přístup od svědka [redacted] pouze pro vstup do jím vytvořené personální databáze, aby ji mohl předat, do žádných jiných serverů žalovaného vstupovat nemohl. [redacted] prováděl veškerou činnost bez nároku na odměnu. Byl také vázán mlčenlivostí na základě dohody o mlčenlivosti. Žalobce se tedy v tomto případě nemohl dopustit žádného porušení povinností stanovených mu zákonem, k zaměstnávání „na ústní dohodu“ [redacted] nedocházelo. Ze strany [redacted] nedocházelo ani k přístupu a ani ke zpracování osobních údajů zaměstnanců žalovaného či třetích osob.
26. V další části vyjádření žalobce zmínil známé skutečnosti – politický motiv odvolání žalobce, který je zřejmý z diskuzí na sociálních sítích, z nichž vyplývá, že nový zastupitel žalovaného zvolený za Piráty s odkazem na rok 2019 uvedl, že žalobce odvolat „museli“.
27. Žalobce rovněž odmítl námitky žalovaného, o jeho zastoupení advokátem v případě rozhodování o nákladech řízení, zdůraznil, že žalovaný je druhou největší městskou částí v Praze, navíc s větším počtem obyvatel než většina krajských statutárních měst, proto by měl být dostatečně kompetentní k tomu, aby ho mohli zastupovat jeho právníci, kteří nejsou jen na právním oddělení, ale i v jiných pozicích, například na pozici tajemníka je nyní JUDr. Hatalová.
28. Žalobce žádal potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.
29. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku, včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo a důkazní řízení podle § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval interním sdělením tajemníka žalovaného ze dne 29. 3. 2019, dále dohodami o mlčenlivosti ze dne 21. 4. 2016, 19. 12. 2016, 14. 12. 2017, 23. 7. 2018, 21. 4. 2016 na č. l. 456-460 spisu. Důkazní řízení dále doplnil podle § 213 odst. 4 o. s. ř. listinnými důkazy obsaženými v přílohové části spisu – interní sdělení ze dne 3. 3. 2011, 27. 4. 2011, 5. 12. 2011, 30. 11. 2012, 10. 2. 2012, 31. 5. 2012, 3. 7. 2013, 18. 10. 2013, 17. 2. 2014 a 7. 5. 2014. Důkazní řízení podle § 213 odst. 4 o. s. ř. také doplnil návrhem na přiznání mimořádné odměny ředitelce základní školy 11. 6. 2019 na č. l. 49 spisu, včetně usnesení Rady městské části Praha 10 ze dne 11. 6. 2019 k němu. Po takto doplněném důkazním řízení neshledal odvolání žalovaného opodstatněným.
30. Žalovaný uplatnil – kromě odvolacího důvodu podle § 205 odst. 2 písm. f) o. s. ř. – všechny odvolací důvody v tomto zákonném ustanovení uvedené. K odvolacímu důvodu podle § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř. odvolací soud uvádí, že není zřejmé, v čem jeho naplnění žalovaný spatřuje. Z obsahu jeho odvolání však lze dovodit, že má na mysli zřejmě podjatost předsedkyně senátu, které byla věc podle rozvrhu práce přidělena § 36 odst. 2 o. s. ř. K tomu odvolací soud uvádí, že námitku podjatosti uvedené soudkyně žalovaný uplatnil v průběhu řízení již podáním ze dne 15. 10. 2024 (č. l. 528-529 spisu), nadřízený Městský soud v Praze o ní rozhodl svým usnesením ze dne 29. 1. 2025 negativně. Z obsahu odvolání je zřejmé, že žalovaný zřejmě

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kumštátová.

spatřuje důvod podjatosti předsedkyně senátu v jejím postupu řízení, což ve smyslu § 14 odst. 4 o. s. ř. důvodem k vyloučení soudce být nemůže. Ostatně ze stejných důvodů nebyla shledána opodstatněnou ani předchozí námitka podjatosti, o níž již rozhodnuto bylo, jak je uvedeno výše.

31. Žalovaný dále uplatnil odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. Odvolací soud konstatuje, že tento odvolací důvod může být dán pouze v řízeních, v nichž se uplatní zásada koncentrace řízení (§ 118b a § 175 odst. 4 část první věty za středníkem o. s. ř.). O žádný z takovýchto případů se však zde nejedná a tento odvolací důvod proto dán není. Řízení totiž v daném případě nebylo při prvním jednání řádně zkoncentrováno, jak je zřejmé z obsahu protokolu o jednání ze dne 19. 5. 2020, při němž byl po provedeném dokazování vyhlášen první rozsudek soudu prvního stupně v této věci.
32. K odvolacím důvodům podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. odvolací soud uvádí, že žalovaný jeho naplnění spatřuje především v nepřezkoumatelnosti rozsudku soudu prvního stupně. Tento názor však odvolací soud nesdílí. Odůvodnění napadeného rozsudku splňuje všechny náležitosti § 157 odst. 2 o. s. ř., když soud prvního stupně vysvětlil, které důkazy provedl, jaké skutečnosti z nich zjistil, jak provedené důkazy hodnotil a jaký skutkový stav zjistil, uvádí výsledný skutkový stav, který vzal za prokázaný a to, jak ho hodnotil po stránce právní. Lze připustit, že odůvodnění rozsudku je na některých místech ne zcela úplné a zkratkovité, jak bude doplněno ještě dále, nesprávně je také citována některá judikatura (viz např. *odůvodnění judikátu „R NS ČR 4123/2013“*), nicméně zcela jistě ho nelze označit jako vnitřně rozporné, jak žalovaný namítá. Odůvodnění rozsudku je dostatečně přesvědčivé tak, že z něj lze spolehlivě dovodit, jaké důvody vedly soud prvního stupně k tomu, že odvolání žalobce z funkce tajemníka shledal neplatným a žalobě vyhověl, když zejména právní hodnocení je naprosto srozumitelné a zřetelné. Odvolací soud pak nezjistil ani žádné jiné vady řízení, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci tak, jak předpokládá ustanovení § 212a odst. 5 věta druhá o. s. ř. K tomu je třeba k námitce žalovaného uvést, že soud prvního stupně v průběhu řízení při jednání dne 14. 5. 2024 a dále pak přípisem ze dne 16. 10. 2024 na č. l. 549 spisu (v němž je chybně uvedeno poučení podle § 118 odst. 1 a 3 o. s. ř. – poznámka odvolacího soudu) poučil žalovaného postupem podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. o nutnosti doplnit skutková tvrzení a označit důkazy k jejich prokázání, nicméně obě tato poučení postrádají poučení o následcích neuposlechnutí výzvy, takže je nelze považovat za řádná. Pro právní posouzení však je toto irrelevantní. Uvedené pochybení totiž nepředstavují vadu řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť v řízení před soudem prvního stupně byl i bez těchto poučení prokázán skutkový stav, který umožnil učinit správné právní posouzení věci. Ani odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. tak naplněn není.
33. Žaloba na určení neplatnosti odvolání žalobce z funkce tajemníka Úřadu městské části Praha 10 je určovací žalobou podle § 80 o. s. ř., u níž je nutno naléhavý právní zájem tvrdit a zároveň prokázat, když není dán přímo ze zákona, jako je tomu, například u žaloby na neplatnost rozvázání pracovního poměru (k tomu srovnej § 72 zákoníku práce). Současně s žalobou na neplatnost odvolání žalobce z funkce tajemníka se žalobce domáhal určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, která mu byla ze strany žalovaného udělena.
34. Soudní judikatura dovodila, že žalobce, který byl z funkce tajemníka úřadu městské části odvolán a který s odvoláním nesouhlasí, má ve smyslu § 80 o. s. ř. naléhavý právní zájem na požadovaném určení, že jeho odvolání z funkce je neplatné za předpokladu, že dosud platně neskončil jeho pracovní poměr k žalovanému a že otázka neplatnosti odvolání z funkce již nebyla vyřešena v souvislosti se soudním rozhodnutím o neplatnosti rozvázání pracovního poměru (k tomu rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 9. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3863/2007, publikovaný v časopise Soudní judikatura – Civilní, svazek 3, ročník 2009, uveřejněný pod pořadovým č. 38/2009 na straně 190). Ve smyslu těchto judikатурních závěrů soud prvního stupně správně dovodil, že žalobce má na požadovaném určení neplatnosti odvolání z funkce tajemníka naléhavý právní zájem, když se současně domáhá též určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru,

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kumštátová.

kdy u tohoto druhého žalobního petitu naléhavý právní zájem podle § 80 o. s. ř. vyplývá přímo ze zákona.

35. Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že žalobce se domáhá určení neplatnosti odvolání z funkce tajemníka listinou ze dne 25. 9. 2019 podle zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávních celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 30. 6. 2024 (dále jen „zákon o úřednících“), podle zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31. 12. 2019 (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31. 5. 2020 (dále jen „zák. práce“), a subsidiárně též (srov. § 4 zák. práce) podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále též „o. z.“).
36. Podle ustanovení § 1 odst. 2 zákona o úřednících se na pracovněprávní vztahy úředníků územních samosprávních celků vztahuje zákoník práce, nestanoví-li tento zákon jinak.
37. Podle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o úřednících vedoucího úředníka nebo vedoucího úřadu lze z funkce odvolat, jen
 - a) pozbyl-li některý z předpokladů podle [§ 4](#),
 - b) porušil-li závažným způsobem některou ze svých zákonem stanovených povinností nebo dopustil-li se nejméně dvou méně závažných porušení zákonem stanovených povinností v době posledních 6 měsíců, nebo
 - c) neukončil-li vzdělávání vedoucích úředníků ve lhůtě podle [§ 27 odst. 1](#).
38. Podle § 12 odst. 3 cit. zák. odvolání nebo vzdání se funkce musí být písemné a doručené druhému účastníku, jinak je neplatné. Odvolání z funkce musí navíc obsahovat důvody podle odstavce 1, jinak je neplatné. Výkon funkce končí dnem následujícím po doručení odvolání nebo vzdání se funkce, nebyl-li v odvolání nebo vzdání se funkce uveden den pozdější.
39. Podle ustanovení § 2 odst. 7 zákona o úřednících vedoucím úřadu se pro účely tohoto zákona rozumí vedoucí úředník, který vykonává funkci tajemníka obecního úřadu, tajemníka magistrátu statutárního města, tajemníka úřadu městského obvodu nebo městské části územně členěného statutárního města, ředitele krajského úřadu, ředitele Magistrátu hlavního města Prahy nebo tajemníka úřadu městské části hlavního města Prahy.
40. Podle ustanovení § 97 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze starosta městské části jmenuje a odvolává tajemníka úřadu městské části po předchozím souhlasu ředitele Magistrátu a stanoví jeho plat podle zvláštních právních předpisů, je-li tato funkce zřízena; jmenování nebo odvolání tajemníka úřadu městské části bez předchozího souhlasu ředitele Magistrátu je neplatné.
41. Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o úřednících je ve vztahu k právní úpravě odvolání zaměstnance z funkce obsažené v § 73 zák. práce (srov. § 1 odst. 2 zákona o úřednících) ustanovením speciálním. Zákonné vymezení důvodů, pro něž (jedině) lze vedoucího úředníka nebo vedoucího úřadu z funkce odvolat, obsažené v ustanovení § 12 odst. 1 zákona o úřednících nepochybně nelze vykládat jako pouhou deklaraci mající jen proklamativní význam, neboť v porovnání s relativně nejistým postavením ostatních vedoucích zaměstnanců, jejichž pracovní poměr byl založen jmenováním, představuje stanovení podmínek, za nichž lze vedoucího úředníka nebo vedoucího úřadu z funkce odvolat, výraz zvýšené ochrany jejich postavení, a z tohoto důvodu je vyloučeno odvolat vedoucího úředníka (vedoucího úřadu) územního samosprávného celku z funkce, jestliže nejsou splněny stanovené hmotněprávní předpoklady pro tento postup.
42. Povinnost dodržovat zákonem stanovené povinnosti patří k základním povinnostem úředníka vyplývajícím z pracovního poměru [srov. § 1 odst. 1 a 2 zákona o úřednících, § 38 odst. 1 písm. b) zák. práce] a spočívá v plnění povinností, které jsou stanoveny zejména ustanoveními § 301a

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kumštátová.

a § 302 zák. práce a § 16 zákona o úřednících.

43. Povinnosti ředitele Magistrátu hlavního města Prahy a tajemníka úřadu městské části hlavního města Prahy jsou dále stanoveny v ustanovení § 81 odst. 5 (ve spojení s ustanovením § 103) zákona o hlavním městě Praze.
44. Podle ustanovení § 103 věty první zákona o hlavním městě Praze se na postavení a jednání úřadu městské části, na práva a povinnosti tajemníka a zaměstnanců městské části zařazených do úřadu městské části obdobně použijí ustanovení vztahující se na postavení a jednání Magistrátu, na práva a povinnosti ředitele Magistrátu a zaměstnanců hlavního města Prahy zařazených do Magistrátu, není-li stanoveno zákonem jinak.
45. Odvolání žalobce z funkce tajemníka bylo provedeno písemně, žalobci bylo řádně doručeno, jeho text je srozumitelný a určitý, žalovaný žalobci udělil odvolání z funkce tajemníka s předchozím písemným souhlasem Ing. Zdeny Javornické pověřené řízením Magistrátu hlavního města Prahy, když tento souhlas byl udělen dne 24. 9. 2019, přičemž jak bylo v řízení prokázáno, rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2020, které bylo učiněno na základě odvolání žalobce proti rozhodnutí o udělení souhlasu, bylo na základě správní žaloby podané ředitelem Magistrátu hlavního města Prahy rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2023, č. j. 5 Ad 5/2020-132, určeno nicotným, tedy za této situace se soud prvního stupně správně zabýval tím, zda důvody odvolání žalobce z funkce tajemníka byly naplněny.
46. K prvnímu důvodu odvolání žalobce z funkce tajemníka – přiznání mimořádné odměny ve výši [REDAKCE] vedoucí interního auditu žalovaného Ing. Jiřině Zákoucké, k němuž došlo na základě interního sdělení tajemníka ze dne 29. 3. 2019 - je třeba uvést, že tato odměna byla zaměstnankyni přiznána podle § 134 zákoníku práce. Z dikce tohoto zákonného ustanovení vyplývá, že ji lze přiznat za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu.
47. Soudní judikatura již dříve dovodila, že odměna za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu jako nenároková složka platu zaměstnavatele uvedeného v § 109 odst. 3 zákoníku práce se v důsledku rozhodnutí zaměstnavatele o jejím přiznání stává složkou platu nárokovou, tedy obligatorní. Soudu nepřísluší přezkoumávat, jaké pracovní úkoly byly zaměstnanci přiděleny, zda se jednalo o pracovní úkoly, které byly skutečně mimořádné nebo zvlášť významné, a to jakým způsobem je zaměstnanec splnil; takovéto hodnocení přísluší výlučně zaměstnavateli a soud není oprávněn toto jeho posouzení, stejně jako to, zda zaměstnavatel v souvislosti s poskytnutím odměny zaměstnanci nakládá hospodárně s prostředky na platy zaměstnanců jakkoliv přezkoumávat. K tomu, odvolací soud odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 11. 2011 sp. zn. 21 Cdo 2545/2010 a dále na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. 21 Cdo 4481/2014.
48. Z judikátu sp. zn. 21 Cdo 4481/2014 ovšem vyplývá, že rozhodnutí zaměstnavatele o přiznání odměny zaměstnanci je právním úkonem – od 1. 1. 2014 po účinnosti občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. právním jednáním ve smyslu § 545 a následujících o. z. za použití § 4 zákoníku práce, - které musí splňovat náležitosti, které občanský zákoník (pro oblast pracovněprávních vztahů za použití § 4 zákoníku práce) vyžaduje. Rozhodnutí o mimořádné odměně obsažené v interním sdělení tajemníka ze dne 29. 3. 2019 je srozumitelné a určité, je řádně odůvodněno, a za této situace je třeba se zabývat tím, zda se nejedná o zastřené právní jednání, tedy zda rozhodnutí o přiznání mimořádné odměny Ing. Zákoucké nezastírá skutečný důvod udělení této odměny, se kterým by pracovněprávní předpisy možnost přiznání odměny zaměstnanci zaměstnavatele uvedeného § 109 odst. 3 zákoníku práce nespojují. Takovéto právní jednání by bylo třeba považovat za neplatné a pokud by se ho žalobce dopustil, bylo by možno toto jeho jednání kvalifikovat jako porušení povinnosti tajemníka uvedené v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících územních samosprávných celků a § 301 písm. d) zákoníku práce za použití § 1 odst. 2 zákona o úřednících.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kumštátová.

49. Odvolací soud sdílí názor soudu prvního stupně o tom, že žalobce se přiznáním odměny Ing. Zákoucké ve výši ~~100 000 Kč~~ žádného porušení svých povinností nedopustil. K tomu je třeba uvést, že pokud žalovaný dovozoval, že žalobce přiznáním této odměny fakticky nahrazoval odstupné, které uvedené zaměstnankyni v souvislosti s ukončením jejího pracovního poměru nebylo přiznáno proto, že na něj neměla nárok, což žalobce nespороval, tak tento jeho názoru odvolací soud nesdílí. V řízení bylo prokázáno, že odměna byla Ing. Zákoucké přiznána za její práci, tak jak je podrobně uvedeno v odůvodnění interního sdělení ze dne 29. 3. 2019. Jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 4481/2014, soudu nepřísluší přezkoumávat, zda a jakým způsobem zaměstnankyně úkoly, za které jí byla odměna udělena, splnila, zda odměna, která jí byla přiznána, je adekvátní, a zda tyto úkoly byly skutečně mimořádné nebo zvlášť významné tak, jak předpokládá § 134 zákoníku práce. Z odůvodnění rozhodnutí o přiznání odměny je zřejmé, že tato jí byla přiznána jednak za její dlouhodobou práci v oblasti kontroly a interního auditu a dlouhodobé působení v komisi k řešení škod a ztrát, a poté za mimořádné úkoly – příkladná spolupráce s odborem kontroly komunikace, včetně zaškolení několika zaměstnanců a výkon funkce předsedkyně pracovní skupiny zřízené v roce 2014 žalobcem jako tajemníkem k řešení konkrétního úkolu týkajícího se mimořádné prověrky stavu pohledávek u žalovaného. K tomu je třeba uvést, že ustanovení § 134 zákoníku práce představuje relativně neurčitou hypotézu právní normy, jde o obecné ustanovení, které zaměstnavateli uvedenému v § 109 odst. 3 zákoníku práce umožňuje přiznat odměnu zaměstnanci z důvodů, které jsou zde uvedeny pouze velmi obecně, když není ani zřejmé, co se rozumí pojmem „úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu“. Protože ovšem, jak již shora vysvětleno, soudu nepřísluší přezkoumávat, o jaký úkol se jednalo a jakým způsobem ho zaměstnanec splnil, respektive zda ho vůbec splnil, když toto je zcela v pravomoci zaměstnavatele, tak je proto irelevantní, zda Ing. Zákoucká byla oprávněně zařazena do komise k řešení škod a ztrát, když k tomu žalovaný namítal, že se tak stalo v rozporu se zákonem o finanční kontrole. Odvolací soud ani nesdílí názor žalovaného o tom, že odměna za splnění mimořádného pracovního úkolu podle § 134 zákoníku práce měla být přiznána bezprostředně poté, co byl tento úkol splněn, v nejbližším výplatním termínu. Ani toto z ust. § 134 zákoníku práce dovodit nelze. Zde odvolací soud poukazuje především na ustálenou praxi u žalovaného, kdy zejména v odvolacím řízení bylo prokázáno, že žalovaný takto postupoval obdobným způsobem v případě řady dalších zaměstnanců po poměrně dlouhém časovém období od roku 2011, kdy řadě zaměstnanců byly přiznány odměny v různé výši za jejich „celoroční práci“, či za „mimořádné a svědomitě odvedené činnosti“, často byly odměny přiznány i bez bližšího zdůvodnění, v jednom případě dokonce k příležitosti „ukončení působení ve škole“, kdy byla odměna přiznána ředitelce základní školy – k tomu *návrh na přiznání mimořádné odměny ředitelce základní školy 11. 6. 2019 na č. l. 49 spisu, včetně usnesení Rady městské části Praha 10 ze dne 11. 6. 2019 k němu ...* Pokud by takováto praxe byla v rozporu s ust. § 134 zákoníku práce, tak by jistě nebylo možno považovat za omluvitelný důvod pro ni to, že se tak dělo dlouhodobě, nicméně odvolací soud v uvedeném postupu porušení tohoto zákonného ustanovení neshledává. S ohledem na poměrně obecně vymezené podmínky pro přiznání odměny tak, jak vyplývá z § 134 zákoníku práce, lze uzavřít, že přiznání této mimořádné odměny za dlouhodobou práci zaměstnance se tomuto zákonnému vymezení nijak nevymyká, když je třeba uvést, že přiznání odměny zaměstnanci zaměstnavatele uvedeného v § 109 odst. 3 zákoníku práce jako nenárokové složky mzdy bylo možné pouze na základě tohoto zákonného ustanovení. Jinou možnost přiznání odměny zákoník práce neumožňoval.
50. Odvolací soud tak uzavírá, že odměna zaměstnankyni Ing. Zákoucké byla přiznána řádně v souladu s § 134 zákoníku práce, nejedná se o zastřené právní jednání, kterým by žalobce této zaměstnankyni kompenzoval odstupné, na které jí v souvislosti s ukončením jejího pracovního poměru nárok nevznikl. K tomu odvolací soud uvádí, že v řízení bylo prokázáno, že Ing. Zákoucká se dne 22. 2. 2019 vzdala funkce vedoucí interního auditu, nabídku dalšího pracovního zařazení na místo, které jí bylo nabídnuto, dne 5. 3. 2019 odmítla a v reakci na to jí

byla udělena dne 27. 3. 2019 výpověď z pracovního poměru podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Tvzení žalovaného o tom, že odměna se nápadně podobá výši odstupného, které by v případě vzniku nároku na něj bylo přiznáno Ing. Zákoucké a že tak žalobce přiznáním této mimořádně odměny zastírá skutečný důvod jejího udělení, nebylo prokázáno, když byla naopak byla prokázána verze žalobce o tom, že mimořádná odměna jí byla udělena skutečně řádně podle § 134 zákoníku práce, jak je vysvětleno shora. V tomto směru se jedná o pouhou ničím nepodloženou spekulaci žalovaného. Výše odměny, která se podle tvrzení žalovaného vymykala výši jiných přiznaných odměn, je rovněž nerozhodná, soudnímu přezkumu z uvedených důvodů nepodléhá. Odvolací soud tak uzavírá, že žalobce přiznáním této odměny neporušil žádnou ze svých povinností tajemníka ve smyslu § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících ani žádnou jinou svoji zákonnou povinnost vyplývající pro něj z tohoto zákona nebo ze zákoníku práce.

51. Ohledně druhého důvodu odvolání žalobce z funkce tajemníka odvolací soud shodně se soudem prvního stupně uvádí, že jednání žalobce lze kvalifikovat nikoliv jako závažné porušení povinností tajemníka jako vedoucího úředníka, ale nanejvýše jako méně závažné porušení povinností a za situace, kdy jiné porušení povinností nebylo prokázáno, skutková podstata ust. § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících pro to, aby žalobce mohl být jako tajemník odvolán ze své funkce, splněna není. K tomu soud prvního stupně provedl poměrně podrobné dokazování, když zejména vyslechl svědky [REDAKCE] a provedl listinné důkazy. Odvolací soud uvádí, že žalovaný žalobci vytýkal to, že [REDAKCE] vykonávali správu a podporu uživatelů bez platně uzavřených dohod o pracovní činnosti, respektive oba spravovali databázi obsahující osobní údaje zaměstnanců bez právního důvodu a v rozporu s obecně závaznými právními předpisy pouze na základě ústní dohody, což je v rozporu s českými a uniijní právní předpisy. [REDAKCE] dále přistupoval k osobním údajům zaměstnanců Úřadu městské části bez právního titulu.
52. Z výpovědi svědka [REDAKCE] soud prvního stupně správně zjistil, že uvedený svědek pouze pomohl žalovanému zpřístupnit údaje, který byly již dříve zpracované na základě uzavřených dohod o pracovní činnosti za stavu, kdy digitalizace prováděná [REDAKCE] na základě dohod o pracovní činnosti byla žalovanému předána již v roce 2018 a v roce 2019 pouze [REDAKCE] pomohl žalovanému nahrát data, která připravil, což svědek učinil – jednalo se o asi o 10-15 hodin práce v roce 2019. Bylo prokázáno, že svědek neměl přístup do jiného serveru, než který sám vytvořil, nadto odvolací soud připomíná, že jak bylo znovu prokázáno v řízení před odvolacím soudem, tak jak [REDAKCE] tak [REDAKCE] měli uzavřenou k dohodě o pracovní činnosti dohodu o mlčenlivosti, na základě níž byly oba zavázáni mlčenlivostí nejenom po dobu platnosti dohody o pracovní činnosti, ale i následně, tedy bez časového omezení. Žalovaný ve svém odvolání podrobně rozebírá, že závislá práce může být vykonávána jenom v základním pracovněprávním vztahu (§ 2 a § 3 zákoníku práce) a dovozuje porušení povinností žalobce jako tajemníka tím, že umožnil těmto osobám bez pracovněprávního vztahu vykonávat závislou práci, což ovšem dovodit nelze. S ohledem na charakter činnosti [REDAKCE] po skončení platnosti dohod o pracovní činnosti s nimi, kdy šlo jen o „uživatelskou pomoc žalovanému“, nelze tuto jejich práci kvalifikovat tak, že by nutně musela být vykonávána v pracovněprávním vztahu.
53. Jak v řízení bylo prokázáno, [REDAKCE] neměl přístup do databáze žalovaného, nadto odvolací soud uvádí, že šlo pouze o dokončení činnosti, které [REDAKCE] dříve vykonávali na základě dohody o pracovní činnosti. Odvolací soud sdílí názor soudu prvního stupně o tom, že ze strany žalobce se jednalo o méně závažné porušení povinností ve smyslu § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících, nikoliv o závažné porušení této povinnosti, když intenzita porušení v daném případě byla malá. Fakticky jednalo pouze o uvedení zpracované digitalizace do praxe tak, aby žalovaný byl schopen s ní nakládat a užívat ji.
54. Závěrem odvolací soud dodává, že nemohl přehlédnout jistou účelovost jednání žalovaného, který svoji původní žádost o udělení souhlasu s odvoláním tajemníka z funkce ze dne 12. 7. 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kumštátová.

adresovanou Ing. Zdeně Javornické pověřené řízení Magistrátu hl. města Prahy, celkem 3× doplňoval, přičemž jak bylo v řízení prokázáno, k většině tvrzených porušení souhlas odvoláním udělen nebyl; tento byl udělen pouze ke dvěma porušením, které žalovaný výslovně užil v odvolání z funkce tajemníka ze dne 25. 9. 2019. Žalovaný v průběhu řízení před soudem prvního stupně a v odvolání proti napadenému rozsudku přichází s obsáhlou argumentací, ve které předkládá svoji vlastní verzi důvodů odvolání žalobce z funkce tajemníka, která ale v řízení prokázána nebyla.

55. Odvolací soud tak shodně se soudem prvního stupně uzavírá, že odvolání žalobce z funkce tajemníka představuje neplatné právní jednání žalovaného. Odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o. s. ř. tak naplněny nejsou, když soud prvního stupně zjistil skutkový stav správně a úplně v dostatečném rozsahu, který umožnil učinit i správné právní posouzení věci.
56. S ohledem na neplatnost odvolání z funkce tajemníka je neplatná i na to navazující výpověď z pracovního poměru, která žalobci byla udělena dne 21. 11. 2019 v návaznosti na to, kdy žalobce po odvolání z funkce odmítl nabídku dalšího pracovního zařazení. Fikce nadbytečnosti zaměstnance ve smyslu § 52 písm. c) zákoníku práce tak nemohla nastat, uplatněný výpovědní důvod proto byl použit neoprávněně. Výpověď z pracovního poměru je proto neplatným právním jednáním žalovaného. Na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru má žalobce naléhavý právní zájem přímo ze zákona (k tomu § 72 zák. práce).
57. Odvolací soud proto napadený rozsudek potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný, včetně věcně správného nákladového výroku, který je v souladu s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř.
58. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., kdy žalobce byl i v tomto řízení úspěšný a přísluší mu tak náhrada nákladů řízení sestávající z nákladů právního zastoupení: odměna za dva úkony právní služby po 6 300 Kč podle § 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 9 odst. 3 písm. a), § 11 odst. 1 písm. g) a k) advokátního tarifu, kdy odvolací soud vycházel ve smyslu § 12 odst. 3 advokátního tarifu z toho, že tarifní hodnota je dána součtem tarifních hodnot spojených věcí, tedy 2× 65 000 Kč za stavu, kdy předmětem odvolacího řízení (a stejně tak i řízení před soudem prvního stupně po spojení věcí) byly dva žalobní nároky. K odměně žalobci náleží též náhrada za dva režijní paušály po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu + náhrada za DPH 21 % podle § 137 odst. 1 a 3 písm. b) o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. je výsledně 16 335 Kč. Náklady odvolacího řízení jsou splatné k rukám advokáta žalobce podle § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 8. října 2025

Mgr. René Fischer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kumštátová.